

Den engelske Lods

Henrik Wergeland

The Project Gutenberg EBook of Den engelske Lods, by Henrik Wergeland

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.net

Title: Den engelske Lods

Author: Henrik Wergeland

Release Date: July 7, 2004 [EBook #12844]

Language: Norwegian

Character set encoding: ASCII

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK DEN ENGELSKE LODS ***

Produced by Riikka Talonpoika, Jim Wiborg and PG Distributed Proofreaders

DEN ENGELSKE LODS

HENRIK WERGELAND

Norges Nasjonallitteratur
3. opplag
Utgitt forste gang 1880
Her trykt som i originalutgavene

Den engelske Lods
Utgitt forste gang 1844

DEN ENGELSKE LODS

ET DIGT

I

Laengsel efter Land

"O, Kaptain, hvorhen, hvorhen
gaaer Seiladsen uden Ende?
Nye Horisonter spaende
sig omkring mig ud igjen.
Briggen alt i rastlos Fart
susende igjennemlaeneste
Hundreder af samme Art,
kun af Syner ombegraendste.

Naar jeg taenkte
Fjernet endelig beseiret,
falske Lande ned sig saenkte
eller tvinte hen iveiret ...
Hundred Horisonter runde
kom og svunde ...
hundred Himles Cirkelbunde,
for hvem Punktet, hvori mine
traette Oines Nervepar
krydsende sig overskar,
med en evig Helvedpine
stedse samme Centrum var...
Hundred Horisonter graae
alt jeg saae,
med en Graendse
falsk som Bugten,
angste Slange slaaer i Flugten,
...graae, ja til Fortvivlen eense,
mens--som Lupens grumme Stik
krybende Insekt forfølger--
Zeniths blaa og hule Blik
stirred paa vort Skib, den Prik,
synlig knapt paa Havets Bolger.

O, Kaptain, nu har mod Vesten
Farten alt saa laenge staaet,
til det synes mig jeg naesten
er i Sind en Olding bleven,
skjondt mit Haar end ei er graat
og min Kind ei rynkeskreven.
Mens mit Oie uvilkaarligt
sig i Regnbuspillet tabte,
Skummets Sproit derforud skabte,
har jeg idetmindste fundet,
monstrende med strengen Sjel,
at min Liv for største Deel
meget daarligt
er som kastet Skum forsvundet.
Og mon et Beviis vel bedre
kraeves kan af Bedstefaedre
paa at jeg, tilhavs omdreven,
oldingviis tilsidst er bleven?
Dage mange,
aaretunge, aarelange,
bort erindringslose flydte,

uden Spor, som Kjolvandsstriben,
i en Masse sammengydte
hine sjunkne Skyer liig,
snigende sig sagtelig,--
have svalet Panden med
kolden Alderdomsbegriben
i dens ode Kjedsomhed,
standset Blodet,
taemmet selve Utaalmodet,
skabt det om til sloven Fred.
Thi af Havets og de tomme
Skyers Ode har jeg smagt
Alderdommens, der vil komme,
folt den Taage, som vil spinde
sig om Gubbens nogne Tinde,
forud om mit Hoved lagt.

O, Kaptain, giv mig et Ord!
Tryk mig med din Haand, den kjaekke,
at mig Tanken ei skal skraekke,
at jeg i en Dodningsnekke
kommen er ved List ombord!
Styrmand, giv mig din! Kom an,
Baadsmandsmath og Tommermand!
I Matroser, mine Venner,
raekker mig de brune Haender!
draeber med et kraftigt Tag
Angsten i mit Hjerteslag!
Thi, skjondt Daare meer end Synder,
dog begynder
denne Vei med sporlost Fjed,
denne dumpe Eensomhed,
faelles, Katakombens liig,
maegtigt at forfaerde mig.
Her paa Oceanets Steppe,
saa evindeligen ensformig,
ikke stille, ikke stormig,
maallos, da dens Graendser fly,--
under Luftens dalte Teppe,
dette blaagraa Himmelhvaelv,--
er det ei, som om Vi selv
(en fordomt Skindodningskare)
jordede tilsammen vare
under samme Tag af Bly?--
stivt i Stirren paa hinanden
Sidemand paa Sidemanden:
Han i Hiins og Hiin i Hans
Ojes brystne dode Glands,
uden Rorelse og Maele,
skjondt med fuldtbevidste Sjele?

O, en Egg kun af et Skjaer,
Striben af et Fuglevaer,
Ryggen af en liden Holme,
skjondt, som yre Hvals og olme
Kobbens borstereiste sorte,
i Sekunden atter borte,
vilde vaere i min Plage
nyfodt Verden at opdage

--o et Tankens Paradiis,
hvor den vilde bli'e tilbage,
Skibet givende til Priis!

Brune Tare, Tangens Klase
vilde vaere blommet Gront
paa Forsmaegtendes Oase,
Himmelens Forsoningstegn.
Dermed jeg fantastisk skjont
Bryst og Pande vilde smykke,
dem, som Roser efter Regn,
til min Mund vellystig trykke,
hilse deres armodsgustne
bruunbespittede forrustne
polyplige Blaereknopper
omt som Anemonens Dopper,
der til Stjerner sig udslaaer,--
som de forste Blomstertinter
der forkynde Nordens Vaar,
efter treti Ugers Vinter."

II

Appearance of England

"..O, Kaptain, hvad er dog Dette,
som saa skinnende frembryder
hist hvor Himlens Graendse flyder
sammen forst med Havets Slette?
Mon det er den blanke lange
Aasryg af et Skyberg, dalet
under Horizontens Bryn?

Mange, mange
have falske Lande malet
skuffende vort traette Syn?--
--O, saa hvid er ingen Sky!

Men maaskee
nybrudt lisflag, daekt med Sne,
reen og ny,
stormforslagen ifra Polen,
vender friske Brud mod Solen?

Eller mon det vaere kan
nye Haves Fraadebelte,
Graendsebolger, som fremvaelte
fra atlantisk Ocean?

Eller mon det skulde vaere
falske Svaners Linjehaere?
Da de nok i Horizonten
sammen vil formere Fronten;
men paa forste Varselsskrig
al Armeen

flux igjen adspredet sig,
som i Hvirvelvinden Sneen.
Skulde Verdens Graendsesnor,
Havets Graendselinjes Raekke
for de evige Seiladser,
skabt af solhvidt Perlemor,
i hint Straalende sig strække?

Er det Himmelens Palladser,
frie Aanders lyse Hjem,
som i Vest sig hæver frem?
Eller mon er Havets Ode
Moderskjod for Himlens Stjerner?
Mon som Lys-Eilande ud
af dets Dybder de frembrode
og forsvandt i sine Fjerner?
O, hvor herligt for en Gud
da, at skue i den blaa
Afgrund ind, hvorfra de gaae!

herligt, som i aabent Oie,
i hvis Baeger
Tanker, omme, skjonne, hoje,
funklende sig frembevaeger!"

Sofolkene[1]
"Det som skinner
vester hist
mellem Sky og Havsensvover,
Det er England,
solbelyst,
Klipperne ved _Dover_.

[Footnote 1: Mel. Engelsk Opsang:
Have you been
at Greenwich fair,
bonny Lady, Highland-Lady?
Have you seen
a Lady there,
bonny Highland-Lady?]

Fol det friske
Livsenspust
alt fra Gammel-_Englands_ Egel!
Vimplens Tunge,
som beruust,
kan i det alt lege.

Kentshire's Enge
har deri
sode Blomsterdufte blandet;
Somandshjerter
vimpelfri'
juble imod Landet.

Hist see _Englands_
Grundvold staerk:
muslinghvid Cement fra Grunden!
Frihed har sit
Forsvarsvaerk
midt i Havet funden.

Gud har bygget
om dens Hjem
staerke hoie Bastioner
netop hvor det
vender frem

mod Europas Throner.

Shakespearcliffens
hvide Hvaelv
vesterud er Marmorfoden,
hvorfra Seirens
Dronning selv
stolt behersker Kloden.

Klippen mere
hvid end Sne;
natsort Muld derovenover;
gronne Enge
--Flojl at see--
gaae i lange Vover.

O hvor herlig
saadan Grund
maa for Englands Ege vaere,
som til Frie
yde kun
sine Krandses AEre!

O hvor herligt
for en Mand
der at leve, boe og bygge!
Og hvor herligt
hviler han
under Egens Skygge!"

III Drommesyn

Tvende Timeglas forbi--
og vi horte
Egene iland sig rorte,
susende, med Ord deri,
som om mange Maend paa Stranden
talte sammen med hinanden.
Egerodderne vi saae,
Aarer i Agaten lige,
i den sorte Muld at gaae,
som bedaekkede de hvide
Klipper, der langs Stranden kneiste.
Og nedover Klippens Side
dunkelgronne Vedbend laved,
som letflettet Elskovsstige
mellem to forelskte Geister
(Hun fra Landet, Han fra Havet)
efterglemt fra Stevnet, sat
i den sidste Maanskinsnat.

Tys! de glade Bolger larme;
der er Sang i hvad de buldre!
Naar jeg ned fra Stavnen saae,
syntes jeg see hvide Arme,

svaneduunbedækte Skuldre
jublende at skynde paa...
Tys! et Chor, afbrudt af Latter!
Tys! et "_Rule Britannia!
Rule Britannia! Rule the waves!_"
syntes jeg dernedenfra
i et Chor fra Munde hæves,
som af Bolger fyldtes atter,
saa det blev kun en Musik
sode Brudstykker jeg fik.

Hvo kan undres, om jeg dromte
Nereider,
syngende om Skibets Sider,
Liv i Bolgerne, som svømte
langshenad din Cliff, Shakespeare,
hvor du mænte hen King Lear?
...O der stod den, hoi og stor!
Der til venstre Side stod den:
Aft'nens første lette Flor
blaaligt svømmende om Foden;
men paa Tinden,
som nu Aftensolen tændte,
enkelt Kam skarlagensbraendte--
o saa rød, som om i Vinden
gamle Lear deroppe stod,
ei i Betlerdragten pjaltet,
men i Kongedragt gestaltet,
i sin Kaabes Purpurblod.

Og til hoire Haand man saae,
liig en romersk Muurkorone
hævet i det blege Blaa,
Dovercastles gamle graae,
tvertsafskaarne
plumpe Bueskyttartaarne,
saa Kastellet
lignede en sachsisk Krone
gammeldags, af hamret Jern,
himmelfalden ned paa Fjeldet
om dets Tindinger til Vaern.

Men mod Norden har sig _Kent_
lig en rolig Arm udspændt,
rækkende til hver sin Side,
i de slanke solverhvide
soilesnoede _Forelands_-Fyre,
ud et dobbelt Konningstyre,
fra hvis Spidser, da det blode
Nattemulm om Landet dalte,
(som et Flor, hvori den blide
Sommernat sin Kummer kvalte
for den skjonne Dag, som dode)
tvende Flammeblik frembrode,
et i Syd og et i Nord,
Kastor og hans Pollux liig,
sjunkne ned fra deres hoie
Himmelstade til vor Jord,
tindrende som draaberene

AEdelstene,
fattede i Solveroie:
En i Rodt, som en Rubin,
skiftende dog bryder sig,
fjerntud straalende fra Kysten,
mens den anden Amethysten
lignede i blaaligt Skin.

Laenge over Landet svaeved
som et Slor, ved Feers Kunster
af et blandet Gjenskin vaevet
ifra Himmel og fra Hav,
rodt fra hiin og blaat fra dette.
Deraf kom det Violette,
som bag fine Gaze af
Engenes og Skoves Dunster
Landets skjonne Form omgav.
Taagesloret hvert Minut
morkere sin Farve skifted.
Graasort blev det Violette,
Nettets Masker mere tætte
i det hvide Overdrag.
Men naar stundom det blev brudt
af en Nattebriis, som hvifted
over ifra _Beachyhead,_
frem i Aabningerne traadte
hist og her et enkelt Strog
af de hvide Klippebranter,
som om Spogelsegiganter
af en aabnet Tryllegrotte
eller blaalig Hexerog
frem medeet i brudt Geled
blege som et Maanskin skred.

Gjennem Natten lyste kun,
ved et fosforagtigt Glimt,
forud Bolgers reiste Kamme,
Fraadens perlehvide Skimt,
Taender liig i Havuhyres
sorte, vidtopspaendte Mund,
og deragter
funkled begge Forelandsfyres
klare Flammer,
Oine liig paa Nattens Magter,
paa Daemoner tvende, som
her maa gjore Nattevagter,
tvungne af en Storres Dom.
Da--jeg veed vel ei hvordan
Sjelens Virksomhed forhojet
og en Slummers Vaegt paa Ojet
samme Stund forenes kan;
men jeg taenker samme Lov
for en Sjels og Blomsts Behov:
naar det mulmes
lukker Oiet sig for Hiin,
mens den dog, som Fugl i Luften,
friest just sig da bevaeger;
Blomstens Glod af Duggen dulmes,
medens Duften

svommer om dens sjunkne Bæger
endnu mere stærk og fiin...
Da, af Bolgens Surr bedovet,
lukte sig mit Oie til,
og, af Nattemulmet slovet,
sovntilsortes min Pupill.
Panden paa korslagte Haender
laa paa Raelingens Gelaender,
men min Geist
var iland i England reist.

Lange Rækker Lys paa Kysten
(Byers Rad ved Aftenstid,
som sig langs Kanalen snoer
liig ubrudte Perlesnor)
maatte vække Reiselysten,
kalde Geisten skyndsomst did.
Og nu ilte den afsted,
meer gesvindt end Elskovsvinket
(Telegrafens
mellem Skiltes Kjaerlighed)
sagtere end Maaneblinket
over Graven
eller Soens Flade træder;
som en Natfalaene tyst
lummer Julinat i Haven
sværmende paa stovgraa Vinger
under slumrende Syringer,
alle sine Natteglæder
nydende af Hjertenslyst--
ja, saa skynded den afsted,
værende hvor Tanken tænkte,
gjennem prægtigskjonne Stæder,
nu i første Sovn nedsænkte,
ilende jevnsides med
Skibet, som derude gled.

Gjennem _Folkstone, Romney, Rye,
Hastings, _gamle _Winchelsea, _
styrede min Geist sin Vej,
gjennem _Brightons_ stolte Gader
af Palladser reist af Qvader,
som et eneste Palæ,
deelt i tvende lange Rader;
gjennem Skove, i hvis Dunkle
saaes mange Oie funkler
(Vildttiv eller stolte Hjort);
gjennem Byer, gammeldagse,
byggede af Britt og Saxe,
svæved Sjelen tankefort,
useet som et Mulms Atom,
fri og uafhængig, som
om min Vilje var dens Axe.

Hoiene Gavl paa hver en Bolig
nikkede mod den fortrolig,
som var reist paa Nabohuus,
som om begge disse Gamle
hviskede om en Dag at ramle

begge sammen ned i Gruus.
William the Conquestor have
Begge seet; hvorfor rave
da ei ned i Grunden sammen
i en sand Fostbroderpagt?
Hvorfor vente efter Flammen
eller paa Orkanens Magt?--
Taet ved Byen et Kastel,
med en Muurkrands heel affaeldig,
af hvis brystne Skydeskaar
Efev skyder ud saa vaeldig
som de Bugter Boa slaaer.--
Midti Byens Hovedgade
har en gammel _Gate_[2] sit Stade,
plump og staerk,
liig et lidet Citadel,
Fundament for snirkelskaarne
mindre kegleformte Taarne,
Sachsers og Normanners Vaerk.--
Kronte Konger, steenudhugne,
naeselose, skimmelmugne,
(Hesten stundom uden Been)
forende i venstre Haand
tredeelt bojet Liljegreen,
mens de Svaerd i Hojren straekke,
synes traekke
paa det tunge Smilebaand
ad den Kraemmeraet de skue
mylre i den gamle By:
Stok i Haand, ei Spyd og Bue,
ingen Hjelme, men Parykker,
eller strikket Bomuldshue,
som bedaekker
skrumpne Panders Regnestykker--
kort den hele Vanslaegt vaekker
hine Kongers Smiil paany.

[Footnote 2: Port.]

Stille var der overalt
i de gamle Byer, stille,
fromt og stille, saa jeg horte,
naar man sig isovne rorte
og idromme der blev talt,
eller naar derindenfor
omme Mor
visselulled for sin Lille.

Men i _Brighton_ celebrerte,
da min Geist hensvaermed did,
Kjedsomheden just og Synden
i brillant illuminerte
Slotte nyen Dags Begynden
nu ved hoje Midnatstid.
Der var Adel uden Haeder,
herlig Viin foruden Glaeder;
der var Guld foruden Lykke,
Skjonhed uden Uskylds Smykke;
Venskab, der saa fast bestaaer,

som den Hud, en Slange kaster;
Oldinge med Ungdoms Laster,
Ynglinge med hvidnet Haar--
deres foraarslose Sommers
visne Graes og Syndens Blommers
torre henforbraendte Straa,
som en tidlig Dod skal slaa.
Blinket af dens damascerte
 blege Lee
var i matte udfortaerte
Ungdomsojne alt at see.
Guldorgnetterne ei skjule
kunde disse dodsenshule,
hvoraf Flamme kun frembrod
(Flammer, som et Lavas, dugte)
naar paa gronne Bord de fulgte
de Guineer, som rullerte
til _Perdu'et_ atter lod.
Flojelssvobte, dekorerte,
perle- og demantbesaa'de,
 overstroede
med _bijoux_ og Braceletter
(Oh, Hans Hoihed, Hendes Naade!
O, his Lordship and her Grace,
trinende i en Francaise!)
vandred Tyveaarsskeletter
 om som Dode
paa de straalende Banketter,
 paa en Hertuginde's Bal.
...Ha det herlige Orchester
blandt de hoifornemme Gjaester,
 mylrende i Hundretal,
maegter ikke at fremkalde
ved Musiken _a la_ Strauss
i berømte Brighton-_Routs_
 mere Liv
end om Sommerregn mon falde
paa forlaengst henvisnet Siv.
--Intet Under, at jeg da
skyndte mig ihast derfra,
som om raskt jeg havde traadt
midt imellem Orme-Nogler,
uforsigtigen geraadt
mellem Klynger Skorpioner
og Forviklinger af Ogler,
mellem Blomsterne fordulgte,
mens den vilde Jagts Daemoner,
onde Magters Kogleri
mig i Ryggen skarpt forfulgte,
susende mig snelt forbi.

Forst jeg standsed
udenfor en vedbendkrandset
sammensjunkne Somandshytte.
O, der maatte jeg vel lytte!
Thi mit Yndlingsinstrument,
aedlen Harpe klang derinde,
 og en Pige
skjon og ung, kun Knop af Kvinde,

sang henrykkende dertil.
O, da maatte _Jeg_ vel lytte!
under Lovets Haeng mig snige,
til hun Sangen havde endt,--
Jeg, som ei kan Foden flytte
fra en Kvindes Harpespil,
Jeg, som kunde
Livet bort for Doden bytte,
naar jeg hen kun maatte blunde
under Kvindes Harpespil?

Doren aaben stod. Derind
Maanen kasted skarpt sit Skin;
og hvor det paa Gulvet faldt
klarest, som et Solvernet,
sad en hebeskjon Gestalt,
mere hvid og bleg end det,
end den alabastne slanke
Hebestotte, som hun ligned,
blegere end Aanders Smerte,
blegere end Vredens Tanke
i barmhjertig Engels Bryst,
naar han--_Han_, som helst velsigned--
straffe skal imod sin Lyst.

Med en Harpe ved sit Hjerte
sad den yndige Gestalt,
tankebojet,
veehensjunken, kummertraet,
som af sine Sorger kvalt,
og det Glindsende i Ojet
viste, at hun havde graedt.
Ak, saaledes allerede
i sin Ungdoms forste Blomst?
Atten Aar--meer var hun ikke.
Men jeg saae i hendes Blikke
Taaren svulmende berede
atter sin Tilbagekomst.

Laeben lydlos sig bevaeged,
som om med en Aand hun talte;
og med anstrengt Sands jeg saae,
inden Omrids solverblaae,
Skyggen af en Yngling praeget
tydelig sig at gestalte.
I hans venstre Haand laa Panden,
men om Pigens Liv den anden.
Stundom syntes Hun at hvile
smilende mod Skyggens Barm,
hore atter Pulsen ile,
fole Trykket af hans Arm.

Skyggen syntes derimod
svaevende paa flygtig Fod:
fremadbojet, Blikket vendt
snart mod Stjernen snart paa Hende,
som om hver af disse Tvende
var ham lige vel bekjendt.
"_Francis_"--sagde hun--er her!

Francis, o du er tilstede!
Denne sode Gysen ikke
kan mig Skuffelse berede,
skjondt jeg med de dunkle Blikke
Mulm og Maaneskin kun seer."

"O, _Francis_!--sang Hun-- _Francis_, bliv!
Den Stjerne, som dit Oje maaler,
har ikke Morgenstjernens Straaler,
der strengeligen, naar den daler,
tilbage Aanderne befaler.
O, _Francis_, elskte _Francis_, bliv!

Jeg synge vil den Sang jeg kvad,
da du til England kom tilbage
fra Slaveskibene at jage.
Min stolte, skjondt en Jomfrus, Glaede,
da glemte Kjaerlighed at kvaede:
kun Faedrelandets Priis den kvad.

Barmhjertigt lyttede jo det
til Negren, som i Laenken stonner?
og Du, iblandt dets bolde Sonner,
ham at befri var ogsaa dragen--
Du syntes mig til Ridder slagen
for arme Brodres Frihedsret.

Og derfor hvad Begeistringen
og Britterindens Stolthed talte,
medeet i heden Graad sig kvalte,
og Englands Priis i Taareflommen
blev til et hulkende Velkommen:
"Velkommen, _Francis_, hjem igjen!"

Velkommen nu, o Gysen sod,
Forsikringen, at du er naere,
en Folelse, som om din skjaere
Begravningsdragt mig let berorte,
som om dens Raslende jeg horte
og Linets Luftning mig omflod!

Da tindrer Ojet friskt som for,
og Smilehullerne forsoge
paany som for som for at spoge.
Men naar du, Elskte, er forsvunden,
da stivner alt igjen om Munden...
da er det, _Francis_, som jeg doer.

...Men doer foruden andet Liv,
doer ei som Du, der herligst lever
naar hid i Maanens Glands Du svaever,
og atter, naar Dig lyster, stiger
op mellem Himlens Stjerneriger,--
derfor bliv! o _Francis_, bliv!"

Da --nu ikke meer jeg veed
det Retfaerdige og Sande:
om jeg enten skal forbande
slige Syners Troloshed,

eller at min egen yre
svaermende Indbildningsmagt
var ei meer sit eget Styre,
som den burde, underlagt,--
ikke maegtig meer sig selv,
end en Dreng paa Baadens Hvaelv
ud i Fossedraget reven,
hvirvlende i Cirkler om,
eller kvaestet Maage, som
paa ulige lange Vinger
 stedse svinger,
med en Dalen i sin Svaeven,
rundt paa vilden Ocean,--
eller bedre ei daran
end paa Bladets lille O
Sommerfugl, der ud er dreven
paa den milevide Sjo.

Thi hvorledes kunde vel
just i dette Nu min Sjel,--
da kun Synet skulde skifte,
ei forgaae med Taagers Hast
under Spil af Morgenvinde--
sin Fornoelse forgifte
ved at lade det forsvinde,
som om Saebeboble brast?

Thi just nu, da Skyggen skulde
for sin Elskte synlig blive,
alle dens Konturer fulde,
lysende som Maanens Skive,
skabte som af Stjernes Rog,
Kysset folbart dog for hende,
om det end ei kunde braende
med forelsket Ynglings Ild,
men saa blodt, som naar en mild
flojelsfiin Provencerose
henad hendes Laeber strog;
og da Trykket hun af Armen
skulde fole dog om Barmen
med den blode linde Kraft
af en ud af Traeets Mose
runden Mistels smaekkre Skaft...
Ak, da saa medeet jeg Aanden
reise sig fra Pigens Side
og mod Doren langsomt glide,--
Panden, hvilende i Haanden,
haevde han til et Blik,
som hun folte,--ja, thi hendes
Laebes Zittren robed det,--
som Konvolvlens fine Net
nerverystes og kan braendes
af en Stjernes Straalestik.
Blikket, som han Pigen gav,
tog i Omhed og i Klarhed
snelt, med Stjerneskuddets Snarhed,
 til og af,
og med det var i Sekunden
Francis' Skikkelse forsvunden.

Som af Vindens sammenblaeste
Tegninger i stovfiin Sne,
var der ikke i den naeste
Spor af Geisten meer at see.

* * * * *

"_Anna, Anna!_"--sagde en aldrende Sjomand
som pludselig traadte ind af en Dor i Baggrunden
med en Natlampe--"En Seiler kommer om
Beachyhead, Strommen saetter fra Land igjen,
og i Maaneskinnet kan jeg see Tegn, at den vil
have Lods ombord.----"

IV

Lodsen og hans Dreng

--"Laeg bi! Laeg bi!" Jeg syntes hore
skraldende forbi mit Ore;
og da, drommende endnu,
(skjondt mit Nattesyn var slettet
ganske sporlost af mit Hu)
jeg mit tunge Hoved letted
tumlende fra Raelingen,
hvor jeg fandt mig selv igjen:--
da, for Alt var ret begrebet,
jeg en engelsk Lodsbaad saae
sig anstrenge for at naae
kraengende til Falderebet.
Bag ved Roret sad en Sinke
--men en vakker--af en Dreng,
holdende med begge Haender
(liden Kraft men bedre Vilje)
Styret op, til Baaden vender.
Sprungen op paa forrest Tilje
var en Lods, en gammel streng,
Baadens fulde Seil at minke.

"_Francis, so! Right so, my boy!
Luward up! Onboard holloy!
Now God bless thee, dearest child!
bless thee merciful and mild!_"

Og mens han med Venstren greb
om et agterudslaengt Reb,
trende Gange,
fleer end trende, mange mange,
med den anden
drog han Drengen til sit Hjerte
under Udbrud af en Smerte,
som kun passed slet for Manden.
Endnu Et og Lidt endnu
havde han sin Dreng at sige,
skjondt vel tyve Gange sagt
for han fik det vel belagt
med et Sidste: "_hearest thou?_"

Endelig fra Laebords Stige
kastede han Baaden los,
drejende mod Land den om:
"_ Now in Gods name! Forwards right!
Forwards home! Straight forwards home!
Francis, Francis, cautious!
I return to morrow night._"

Fangelinen af han hev.
Baaden af omsider drev.
Men da den foruden Kraengen,
uden Fare til at see,
lidtom lidt laverte vaek,
sagte--da en Briis knap blaeste,--
og der Rebing var i Seilet,
svang han dog fra Skibets Daek
end engang sin Hat til Drengen;
men jeg laeste,
malt med Sort paa Hvidt i Speilet:
"_ Hastings, Pilot, Numero three._"

Ei!--jeg taenkte--Ei, for Fanden!
Hvo kan nu
rose laenger Engelskmanden
for hans djaerve Sjomandshu?
Staaer ei der den gamle Ulk
kvalt tildode af sin Hulk,
stirrende og blinkende,
Taarene lidt Luft at give
eftersom de fulde blive,--
efter Drengen vinkende,--
mumlende om Seil for svaere,
usto Baad og Ballast let,
om at Drengen gjorde ret,
hvis han passed af at baere,
dersom falske lunefulde,
afsindsvilde Beachyhead
(hvad han af Erfaring veed,
for man venter det, kan mode)
hundehylende nu skulde
Kastevindene udstode,
paa Kanalens blanke Ode,
liig en Rog af Kul og Sne.

Ha, den Britte skulde see
under Norges vilde Kyst
Gutter (neppe laengesiden
at de slap fra Moders Bryst)
Gutter som en Tommeliden,
druknede Havlodsers Born,
mere kjaekke
end den vilde Fiskeorn
og sjovante Nordlandsskarv,
sikkrere end Havets Maager,
mellem hoie Bolgeraager
svaeve om i Faders Snekke,
Moderens og deres Arv!
Britten vildfe blive bleg,
saae han deres Tagfatsleeg

med en Svaerm af Kastevinde,
der, saa hurtigt som en Vifte
slaaes ud, sig om kan skifte
efter hver Kompassets Streg.

Dog de finde,
ved en Taages Gjennembrud,
ind og ud
af de, meer end gammel Eeg,
meer end Ertsens Strog forgrente
schakteskumle skjaeromspændte
slangesno'ede lange Fjorde;
fare snelt som jaget Lom
Fjeldene indunder, som
lodret Bugterne omgjorde,
og hvoraf den ene Bred
hvinende udsender Vesten-,
og den anden Osten-Blaesten,
flyvende paa sorte Fjed
Fjorden tverts og op og ned,--
tverts, saa Strimerne hinanden
skjaere lige langt fra Stranden,
som i Trolde Ledingsfaerd,
hvori Kjaemperne ei synes,
krydsende indbyrdes, brynes
Tusinder af sorte Svaerd.

"Landet og dets vilde Fjorde
--tog den gamle Lods tilorde,
drejende sig barsk herom--
Landet kjender jeg, og noget
(saa jeg fattet har hvert Ord)
mindes jeg endnu af Sproget
siden jeg tilbagekom
ifra Fangenskabet; thi,
paa _the Tartar_ med ombord,
som blev jaget
ind i slig en Djaevels-Fjord,
blev jeg taget
med det hele Kompagni.

Men, min Ven, saa stor en Baad,
sluppen i saa unge Haender?
Den kan nok for Farten ender
traenge Manddoms Kraft og Raad.
Tro mig, om jeg havde halt
Fokken noget mere stram,
havde det ei vaeret galt,
nei, _Goddam!_"
--"Ei, Pilot, tillad, jeg troer,
dersom Eders Baad er stor,
er den og desmere sikker."

"Baaden liden eller stor,
Trygheden i Manden stikker,
som er stillet ved dens Roer.
Og desuden Beachyhead
ei af Stort og Lidet veed.
Linjeskibe eller Baade,
Joller eller _Men of war'_er

svaeve paa dets Stormkasts Naade,
magteslose mod dets Vrede,
som det Stovfnug Loven karer
op i Rog fra Orknens Grund,
 og som farer
ud og ind af Dyrets hede
vide, flammerode Mund.

Se histud mod Vest! Kanalen
naevnes det i Dagligtalen;
men det er Atlanterhavet,
Verdensoceanet selv,
her just her, hvor, bolgegravet,
Bretland er fra Gallien brustet,
med en dobbelt Kraft udrustet
af et Hav og af en Elv.
Klippesveiste _Eddystone_'
--_oh, how many times is gone!_
af dets Bolger mangan Nat
knaekket som en Paddehat!
Og hvor tidt, naar det blev Dag,
 har ei siddet
India-Eskadres Vrag
rundtom paa _the Needles_ spiddet?
Og de Frygtelige staae
dog, som Stene over Grave
paa en Kirkegaard paa Landet,
udenfore "Englands Have",
 der, hvor Vandet
skinner deiligst, som beblandet
med en Foraarshimmels Blaa."

---En maerkvaerdig Mand tilvisse:
rustet Jern fra Fod til Isse;
men der indenfor saa blod
som Melonmarv hvid og sod;
bliden Klang i haardt Metal;
 Barskheden sentimental
folsom, om, ja som om kunde
fra hans laadne haarde Bringe
honningsod og lunken springe
Modersmelk i Barnemunde;
fromme Ord til strenge Maele;
jomfrufolsom, moderblod
 var den Gamle.
 I det Hele
liig den haarde, men med vamle
Melk opfyldte, Kokosnod;
eller, om der gives skulde
mellem Jordens Instrumenter
Floiter drejede af Staal,
men af blode Toner fulde,
mellem Genthorn og Serpenter,
klingende som blide Velske
mellem Jordens andre Maal.

Men som Han nu sad der streng,
mork og mildere iflaeng,
syntes Intet han at elske

uden Toddy og sin Dreng.

V

Isle of Wight. Spithead. "The Albatross"

Lad den raa Pilot ved Glasset
sidde der, til han blier maet!
og paa Kassen ved Kompasset
 (Mandens Taffel)
 en Karaffel,
fuld af "Franskt" ved Siden saet!
at han, efter Hjertenslyst,
i mandhaftig Tomandsdyst,
som en aerlig Engelskmand,
kan hver Draabe Blod forode
i hiin fodte, hanerode
Fiende af hans Faedreland,
den han jo medrette kan--
da den baaren er derhenne
 i _Guienne_,
Medoc eller _Armagnac_,
altsaa i den sorte Prindses
svaerderobrede Provindses
arildsodlede Distrikt--
ansee som et hojst forraedersk
Doden vaerd Oprorerpak,
 der meeneedersk
sveget har mod Leoparden
Underdanens svorne Pligt.
Vi imedens ville følge,
Isle of Wight, Old Englands garden,
dine Skjonhedslinjers Bolge,
praegende sig ud i Luften
liig en underskjon Afspeiling
af en yndig Feers O;
under vor Laveringsseiling
langsmed Landet drikke Duften
af det slagne friske Ho;
Cath'rine'-Point's Styrtning maale,
som, af Morgensolens Straale,
snart illumineret, til
Bjerg af Roser blive vil,
medens _Nettleston's_, det hvide,
liig en lang uhyre Haek
af Viburner og Jasminer,
sees ud i Havet glide,
til det som en Linje tviner
mellem Luft og Bolge vaek.

Lad ham sidde der den Tvaere!
sine tause Glas fortaere
med en skattegravertyst
indaedt heed forsvoren Lyst,
som om hvergang han paa Bunden
Perle eller Diamant,

slubbrende den ind med Munden,
i det tomte Bæger fandt!
Andet kalder vore Blikke:
Her her aabner alt _Spithead_
Gyldenhornet (Stambuls ikke
maaler sig i Pragt dermed).
Derfra, paa tredobbeltkronte,
bolgebaarne,
kun ved Sejer gjenforsonte,
herskende Britannias Bud,
skyhoslige Tordentaarne,
fare viftehurtigt ud
did den stolte Dronning peger,
efter alle Vindens Streger.

Nu imellem _Portsmouths_ hvide,
milelange Fæstningsvolde,
som i Ost, paa langtudskaarne
Tunger synes hist at glide,
liig en Solverkjaede hen,
fuld af Led af runde Taarne,
Citadeller
og Kasteller,
som for sammen fast at holde
Havets Bryn med Himmelen...
Mellem disse havomstromte
Krigens skinnende Palladser
og imellem _Rydes_ berømte
poppelkronede Terrasser
(_Ryde_ , som Walter Scott lovpriser
fremfor Indiens Parader)
Flaaden laa i dyben Fred,
adspreedt paa _St. Hellens_ Rhed:
Englands Gyldenhorn, _Spithead_ ,
--Rolige, som Skjaer, af vegne
Springflod op i Veiret stegne,
som ved Kogleri, imens
Ebben loper Fjaeren lens,--
rolige som kolossale
Graasteens-Sfinxer i de Dale
Nilens Stromme overflode,--
rolige, som Hvale, der,
bugopvendte og som dode,
sove midtpaa Havets Ode:
hist og her
hine stolte, taarnehoje
men of war's for Anker flode,
ubevaegte, skjondt mod deres
gronne Bouge Bolger skjaeres,
staerke, hoje som tilsjos.
Og det blev for Aandens Oje,
som om hvert et Skib kun var
flagbetegnet Ankerboje
for den største
Verdens første
Verdens sande _man of war_ ,
for _Great Britain_ selv, som har
slidt sig fra Europa los,
lagt sig ude langt tilsjos,

riig og fri og stolt og bos!

Grusomme "_Diktator_" vi
ilede med Gru forbi.
Yderst hen "Najadens" Morder,
 som forjagt
af sin Daads Melancholi,
havde eensom sig forlagt.
Som om Nordmaends eller Danskes
og Franzosers kjaekke Border
kunde see sin Roes forvanskes,
sig beundret ei, men hadet,
laa den eensom der og baded,
sit, med gabende Kartover
rundtomkring besatte, Bryst
midti Rhedens gronne Vover,
fjernest ifra Englands Kyst,
liig en Svane uden Mage
og af Flokken glemt tilbage.
Men just der, hvor nedadvendte
Skygger af dens Master endte,
saae Vi dem fra "_Royal George_"
(det for mange Herrens Aars
Tider siden sjunkne store
Tredaekslinjeskib) at bore
sig med Stag og Takl og Top
imod hine ligeop,--
Sex i Alt og Tre mod Tre.
Ja, da skarpt jeg saa i Vandet,
fik jeg tydeligt at see
Royal George i Vant og Mers
med Gespenster fuldt bemandet,
klavrende paakryds og tvers.

Nelsons Skib ved Abukir,
(agterpaa "_The Vanguard_" stod
malt paa Sort med Traek som Blod,
meer til Raedsel end til Ziir)
laae for Anker uden Rigg,
rolig som en O, i Havnen,
raekkende (som Invaliden
frem sin Armstump) op de korte
Master, ifra Merset borte,
hvortil Sejeren i Striden
for saa ofte laente sig.
Og det syntes stundom mig,
som om op og ned ved Stavnen,
under Skibets Gallion,
dandsende langs henad Siden,
frem af Bolgen haeved sig
Heltens yndige Sirene,
Lady Emma Hamilton,
loftende hoit op i Favnen,
snelt som Skvulp af sjunkne Stene,
solvhvidt Oldingshoved, slynget
om med slimig Tang og Tare:
Hans, der med et Glimts Forbi,
som tilveirs Rakter fare,
grusomt blev i Raaen klynget:

gamle Caraccioli.

"Agamemnon", vidt beromt
ligesom sin graeske Navne,
naest hiin tryllende Medusa,
(Hamilton, Siren-Gorgonen,)
af Lord Nelson elsket omt,
strakte Marmorgallionen
mellem to beromte Stavne:
"Thunderer" og "_Arethusa_"
"Victory", i Nelsons Blod
med Udodelighed dobt,
kneiste som en Pyramide,
taarnet op af Bramseil hvide,
som et Bjerg med kulsort Fod,
men i Sne forresten svobt.
"Dreadnought" (gamle Collingwoods)
"Africa" (Sir Sammy Hoods)
vingede "_Bellerofon_",
som bortforte
i sin Favn Napoleon,
sorgeslorte
Fangebuur "_Northumberland_",
Howes "_Ajax_" og "_the Queen_",
"_Hero_", "_Royal Sovereign_",
Codringtons, den Navariner,
tvende Gange taendt ibrand,
"_Triumph_", "_Caledonia_",
"_Windsor-Castle_", "_Victoria_",
--alle Disse blandt de mindre,
flere end jeg kan erindre,
laae, som Hvaler blandt Delfiner,
Portsmouth til og Portsmouth fra.

O, igjennem disse Sunde,
disse Net af Faestningsgrave,
ovenfra, naar Synet hoined
sig mod Sky, i Dybet oinet
som et Garn af sorte Baand
mellem disse Dodskasteller,--
o, her kunde
Doden, om den var en Aand,
og ei burde taenkes heller
som fra Paradisets Have
Fredens Palmers milde Aande,
der borthvifter Jordens Vaande,--
o her kunde den, belaesset
med Fordaerv, med Ljaen hvaesset,
Herrens Dommes Overbringer
til en millionfold Skare,
gjerne fare
paa de lynbaldyrte Vinger
uden Mine af Foragt
for de Dodeliges Magt,
uden Traekket til Medynken
skulde, svulmende i Rynken,
om hans Laebe blive lagt.
Ja beundrende kanskee
vilde i sin Gjennemfaren

han sin Daemonvinge synke,
hilsende Orloggerskaren,
lade hojt i Skyen blinke
med en Lynilds Glimt sin Lee.

--Lodsen var og blev maerkvaerdig:
under al vor Opseilads
tomte taus han sine Glas,
og for hver beromt Fregat
var han faerdig
flux at lette paa sin Hat.
Mangt bronceret, kjaekt og godt
tatuert MatrosGesicht
nikked ned fra Boug og Plikt
til vor groggende Pilot.
Mangen blaa og blaarod Skjorte
fik kun Tid at vinke blot,
mens han venlige, men korte,
Hilsner gennem Skydsets Porte
fik ifra de Andre sendt,
og fra mangel DaeksMariner
slige grimasserte Miner,
som os viste, han var kjendt:
"_Ho, Johnny! ho! How do you do?
Sing, Sailor, oh!
Well! Toddy is the sorrows foe!
Sing, Sailor, oh!_"

Ved den Stump af Sang han fik
om at Toddy gjor fornojet,
traadte Vreden frem i Ojet,
som om gennem Lovets Dunkle
brandguul og til Spranget bojet
Tiger som et Lynglimt gik.
Men den svandt i naeste Blik
snelt som Smedens Funcker finkle,
slagte ifra Malmen rod
ud i Nattens morke Skjod;
og saa hilste han igjen
venligt paa hver gammel Ven--
venligt nok, dog saa omtrent
som en Love eller klog
alvorsfuld Newfoundlandsgog
vilde murre, naar dens blode
Pelts en Megetvelbekjendt
i det varme Solskin klo'de.

Men, om ikke jeg saae feil,
Kime jeg til Graad opdaged
i hans Blik, men snart forjaget,
liig en Taage paa et Speil,
netop som vi over Staget
gik, en Kutter at undgaae,
som imellem Flaaden laae...
Ah! det var et Mesterstykke!
Ret et Ibenholtsklenod!
Negerpigsort- og slank!
Reisningen som Palmens rank!
Uden andet synligt Smykke

end en Bord omkring som Blod.
"Denne der--var Lodsens forste
Ord paa laenge sagt til Os,
da han havde slukt sin Torste--
har til Navn "_the Albatross_".
Og en Albatross paa brede
stedse spaendte Vingers Flugt
Kuttren er, til hidsig Jagt
efter Slaveskibe brugt,
flyvende med rastlos Magt,
som om levende den vrede
Havorns Hjerter med dets Hede
i dens skarpe Boug var lagt.
Men derfor, derfor isaer,
ja derfor
har jeg Kutteren saa kjaer:
Jeg har havt en Son ombord--
Francis ..."

Og med dette Ord
Taaren, som for nylig, tvungen
ved at han sig beed i Tungen,
i sin Vaext tilbagesank,
modned atter fuld og blank;
og, for han fik knust den, gled
ad hans brune Kind den ned.

"Francis?"--spurgte jeg mig selv--
"Francis? Jagt paa Slaveskibe?"
Hvad betyder dette vel,
at mig saa bekjendt det lyder?
Hvad betyder,
at jeg ikke frem kan gribe
hvad jeg veed er i min Sjel,
men som i dens Dyb sig skyder?
Men vilkaarligen at tvinge
frem som Syn den havde Drom
er at ville daarlig bringe
Klokke, sjunken i en Strom,
til deri som for at klinge.

Netop naar den gribes skal,
vaegtforoges dens Metal,
som om alle Dybets Kraeften
halende sig haenge efter,
som om Afgrundsslanger knytte
sig om deres vundne Bytte
med fortvivlet Kraft og Vrede
om den sjunkne Kirkeklokke,
der er bleven deres Flokke
altforlaengst et haevdet Rede.
--Men der var ei Tid til daarlig
anstrengt Grunden
efter Drommene paa Bunden
af min Sjel,
naar de ikke uvilkaarlig,
som opflydte af sig selv,
komme af dens Dybder frem.
Og desvaerre flux naar Blunden
er med Nattens Timer svunden,

lukker den sig over dem
--som om sine Perler Bundens
Musling staerk,
af Polypens Arm berort,--
hurtigt, hurtigt for Sekundens
svage Dodssuk hen er fort,
en Passionsblomst liig om sine
korsbetegn'te, straalefine
Stjerneblommers Undervaerk.

Som med Dagens Time dennes
fagre Blomstring er forbi,
Sjelenes med Nattens endes;
og naar over Ostens Hoje
Morgenrodens Flammer taendes,
lukker du dit Aandeoje,
Dodeliges Fantasi!

Der var ingen Tid at spildes
paa at jage undfly't Drom,
der tilfaeldig kun, som gale
Antilope eller Svale
atter hildes,
kommen af sig selv igjen--
Thi i Fjernet Graa derborte
syntes bag os alt Spithead
sjunken med sin Flaade ned.
Skibenes Kolossers sorte
Masser med de hvide Rande,
fulde af Kartovers Porte,
saaes meer ei ovenvande.
Masterne og deres Raeer,
hist hvor i en blaaahvid Rand
Hav og Himmel sammenbryntes,
agterud i Fjorden syntes
Omrids liig af Granetraeer,
svedne af en Ildebrand,
skarpt mod Himlens Blaa udskaarne,
som paa sumpig Bredde baarne
af et miilbredt Orkenvand.

VI

Scenery. Engelsk Efev

Men se forud! se mod Norden!
Forud se, hvad Perspektiver,
Tepper liig, der rulles op,
Hampshire'-Fjorden,
ret som et Kaleidoskop,
snevrende sig sammen, giver!
Som forelskte i hinanden,
naerme begge Kyster Stranden,
saa at Fjorden mellem dem
som en Flod sig lister frem.
O, saa maae
hedenfarne Saliggjorte

kunne skimte
gjennem Himlens aabne Porte
Paradiserne fremglimte,
som de engang skulle naae!
O, det er at speide i
naadig Skabers Fantasi,
da Han, efter i sin Vaelde
skabt at have Nordens Fjelde,
Alper steile,
Himalayas Gletscherspeile,
overlod sig til en stille
salig Skaberglaedes Nyden
og Miskundsomhedens milde
overstrommende Indskyden!

Mere blode Linjeraecker
fine Pensel ei i glatte
Olje traækker,
slaaer ei blidnet Doningbolge
eller gyldentunge Ager,
over hvem en Luftning jager,
end de gronne traebesatte
Hampshire's Hoje, som forfolge
paralet hinandens Flugt
langsmed Fjorden,
alt som dybere mod Norden
denne skyder ind sin Bugt.

Da fornam jeg grant, hvordan,
mine Faedre (mine; thi
under Sognefylkes vilde
havomskvulpte steile Kyster,
gjennem staerke Kjaempebryster
vaelded frem den varme Kilde
til mit eget Stammeblod)--
da, ja _da_ jeg klart forstod,
hvordan Nordens ornefri
Viking og alt halvdeels velske
ridderartede Norman,
under Vilhelm Landestormer,
kunde dodeligt forelske
sig i dine skjonne Former,
kvindefagre Engelland;
ja hvorlunde
Hjemmet de forglemme kunde,
sonderrive Hjertets Rod,
saa de evigt det forlode,
for at pøde
ind i hint sit eget Blod.

Faestet end af deres Fodder
rundtom i Ruiner stod:
Hvor iland de satte Fod,
reiste de et Taarn til Maerke,
ligesom i Romas Dage
Seierherrens Landsestage
boredes af ham i Jorden.
Og de staae der end de staerke
Normanstaarne til et Tegn,

at af dem erobret vorden
er den hele skjonne Egn.

Men en større, skjøndt ei værre,
Seierherre
har ved hine tandudskaarne
William-Conquestor-Taarne
sig med saadan Magt indfunden,
som om Grunden
var hans egen Odelsmark,
som igjen han vilde tage.
Ungdomsskjon, hvorvel af Dage
ældre end en Patriark,
fodt vel for end Hors og Hengst,
har han Taarnenes Baroner
overlevet
og paa Taarnene forlaengst
sit Familiebanner hævet,--
Krandse hængt og Sejerskroner,
over hvert et Buehælv,
hver Gesims, Karnis og Karm
med Familiefarven smykket,
ja de faste Taarne selv
hist og her isondertrykket
med sin egen stærke Arm.
... Stærke? O hvor synes vege
denne Seierherres Arme,
strakte ud kun til at lege,
mens dog det Naturens Blod,
som besidder varigst Varme,
rinder fra hans Hjerterod!
Thi den Taarnenes Betvinger,
stolte Slægters Overlever,
Han, som sine Faenniker,
op ad Murens Steilhed stegen,
traedende paa dode Grever,
fra Ruinens Tinder svinger,
ikke nogen Anden er,
end det gamle Englands egen
odelsbaarne,
symbolvalgte, dunkelgronne,
evigen ungdomlig-skjonne
Efev, voxet vildt afsted:
Englands stolte Eges kaarne
trobevarte Kjaerlighed,
Planteverdnens Ganymed.

Lad i Portsmouth hine Rækker
af Kaserner bli'e forladte,
lad _the Queens_ Tredobbeltdækker,
Flaadens Skibe, et for et,
blive op paa Landet satte,
raadnende og sondersprukne,
Hvale liig, der gispe, trukne
op paa Stranden i et Net
--o for trende Aar er' rundne,
Flaade, Faestninger og By,
Citadeller og Kaserner
ville vaere overspundne

af et Efevildnis, svundne
sporlost, som en Klase Stjerner,
naar du søger dem paany,
blevne borte i en Sky.
Ind og ud ad hver en Port,
hvert et Vindu, sonderlaget,
paa de ode Byruiner,
udad høje Mezzaniner
slangemaegtig inden kort
kaade Efev vilde gro;
langsad Ribbene paa Vraget,
ind-og udad langs de sorte
Dodens Munde, Skydsets Porte,
armtyk, eviggrøn sig sno;
staerkere end Ankertouge
sammenknytte Flaadens Bouge,
sammenflette kabbelfast
Raa til Raa og Mast til Mast;
 til dem takle
med sin seige lange Rakle,
som med ægte Baadsmanskast.

Ja, om London ud var dod,
om dets Millioner gjore
Ende paa den Kamp de fore
mod den grønnende Natur,
stedse flyttende sin Muur
laenger ud i Landets Skjod,
og om de forlode det,
mylrende ad alle Straeder,
Orme liig, der alt har aedt,
Staden, som bestaaer af Staeder,
levnende det Ode, som
over Eufrats London kom,
over stolte Babylon,
Ninive og Ktesifon:--
da, da inden Somre faa
vilde Engellands Vedbende
seirende tilbagevende,
brolagt Gade sonder slaa,
over _London-Bridge_ sig spaende,
 sammenknytte
Lordens Borg Kartistens Hytte,
rundt St. Paul Guirlander binde,
med sit Net af Blade spinde
 gamle Tower
ganske som en Kube over,
gjore _Bondstreet_ til at see
som en hvaelvet lukt Allee,
hver af Squarernes Kvadrater
til et yndigt Skovtheater,
hvor Irisker og Stillidser,
bag de levende Kulisser,
under hvirvlende Musik,
smukke Elskovsskuespil
med et stort Talent opfore,
 men hvortil
spodske Staere see og hore
under skjaerende Kritik:--

gjore London til en Skov,
hvor selv St. Paul fordolges,--
til et Vildnis, hvor kun følges
vilde Skjonheds Ordenslov--
Paradiis for Millioner
Finker og Papilioner;
og paany fra Himlens Blaa
skyldfriblevne London vilde
klare og forsoningsmilde
Straaleblik af Solen faa,
--ja, det samme maaneblide,
stjernestille, gyldenhvide
Foraarssolskin, som paa Landet
flyder, med et Gjenskin blandet,
over Tagene af Straa.
...O saa yndigt Solskin mindes
jeg den Dag vi Spithead peiled,
da vi ind St. Hellens seiled,
over hele Egnen lagt,
skjondt med endnu større Pragt,
saa at Oiets omme Lindse
 maatte blindes,
af de klare Straalers Magt,
om et Blik mod Himlen voves.
Herligst dog det syntes glindse
over lundomhegte _Coves,_
som om Solen her opdaget
havde yndigst Sted paa Jorden,
Syden for en Dag bedraget,
og paa denne Plet i Norden
ost sin bedste Fyrighed
over denne Landsby ned:--
hele Luften blaaeforgyldt,
med en Glimmerlands opfyldt,
med et Spil af Farvetoner,
som om den af Millioner
pludselig i Glod antaendte
Diamantsafirer braendte.

VII

Yachtclubb-Flaaden

O Farvel, Spithead! Som sorte
Punkter Skib for Skib forsvinder.
"Caledonia" selv er borte,
Caledonia selv, at see
seilbedaeppet ret som tre
svimmelspidse Snebjergtinder.
Portsmouths mægtige Belaeg
af rangerede Kasteller,
et for et, som Punkter hvide,
sees, dalende saa sagte
 som forjagte
stilleblevne Tidselskjaeg,
under Horizonten glide.
Og af Aandens Sejersmaerker,

Menneskenes Undervaerker
naesten traet og overmaet,
Ojet soger
til Naturen, hvor den spoger,
følger heller
Hojene om landligtblide
skjonne _Cowes_, af hvis blaa
solbelyste blanke Tage
hist og her vi et at rage
frem af Lunde af Moreller
Poppler og Kastanjer saae.

O hvad yndig Blanding af
Stad og Landsby, Land og Hav!
Mellem hine Tage blaa
skimted gule frem af Straa;
tamme Duer ifra Byen
viden over Fjorden svaermed
midtiblandt dens vilde Terner;
snart med djaerue Vingekast
cirkende de under Skyen
lyste hvide frem som Stjerner,
snart de klapprende sig naermed,
saenkende sig paa vor Mast.

Og, at Alt ved _Cowes_ skulde
vaere nydeligt tilfulde,
laa der, ringet ind af Lunde,
paa en Bund, hvor Solversandet
perleglindste gennem Vandet,
adspreedt henad _Calshots_ Kyst,
en saa underdeilig Flaade
at man gjerne taenke kunde
den med Alfer var bemandet,
bygget kun til Feers Lyst.--
ja en herlig Flaade atter
af Korvetter og Fregatter,
meget større ei end Baade,
Skjonmodeller
til de Store udenfore
Portsmouths Rad af Sjokasteller,
saa den lille Landsbys Rhed
var et Billed af Spithead,
med bevimplet Skov af ranke
Master, vajende og slanke,
smekkre Epilobier liig,
der paa Kanten af en ode
Hedes Banke,
enkelte som Ax, med rode
Purpurblommer haeve sig.

Det er Yachtclubb-Flaaden. Ah!
Yachtclubb-Flaaden? Ah, ja se,
nu, nu laegger En ifra!
Ledig Dandy vil maaskee
skyndsomst fra Catania
til en Lady, som er daanet,
hente i krystalne Glas
Is, som er paa AEtna blaandet?

eller--til en bedre Spas--
til en Viscountesses Torste
fra Vestindien allerforste
gyldenmodne Ananas?
Ja hvem veed (hvis nu Mylord
for en _Belesprit_ har Ord)
om _His Grace_ i Hu ei randt
nu da Routen ud er sovet,
at paa den igaar galant
i den glimrende Salon
han paa Aeresord har lovet
Morgan eller Blessington
friskens Krands Orangeblommer
hentet fra Messinas Sommer
af ham selv og det direkte?
Thi Mylord har Tid nok jo,
og de hoitberømte To
ingen Bon han kunde negte.

Nei, paa Yachten, som vi saae
fra de andre ud at staae
seilbedækket os imode,
flygtet Yndlingsssvane liig,
som med Guldring om sin lange
smekke Halses Solverslange
blandt de andre vilde graae
paa et Kjern i Nordens Ode
som en Dronning viser sig--
der ombord hvor taet dog vrimle
Dandys ved Kahyttens Dor,
mellem gyldenfyndste, blaae,
violette, rosenrode
Parasollers Silkehimle!
Og af lange hvide Slor,
hviftende for lette Bor
Stjerner ud i sine Folder,
skinner Skandsen overalt
rundt en Amazongestalt,
som det gyldne Roer holder.

Ah, hvor naere
langskibs hun til Luvart kunde
lade Yachten trodsig skjaere,--
farligt, skjondt saa sikkert som
Somnambules Gang iblunde,
saa ei Damerne alene,
men de mustacherte pene
Herrer ogsaa, ganske blege,
med af Raedsel aabne Munde:
"_La Duchesse! Duchesse_!" skrege...
O, for Guds Skyld! Roret om!"

Allemand ombord i Briggen,
Allemand (ja Lodsens med)
Alle med udstrakte Haender
stode, forat frelse Riggeren,
langsad Raelingens Gelaender
i et aengsteligt Geled.

Da, just i Sekunden da,
kun en Alen knapt derfra,
Damen drejer raskt paa Roret,
just da hendes Navn af Choret
blev udraabt og Yachten vender
for at lobe ned i Lae,
viser Lodsens Blik og Hendes
Aasyn, at de begge kjendes.
Hans blev raedselsfuldt at see:
skummelmorkt, dog fuldt af Flammer,
Fakler liig bag Sorgefloret,
hendes Aasyn hvidt som Sne,
fuldt af en Gorgones Jammer.

"_Johnny--You!_" sagt med en Stemme,
som ei lader sig forglemme
--o, som om i Glas man skar
foran nervesyge Ore--
hortes Ladyen at raabe.

Meer at hore
var for dengang ei at haabe,
da hun af saa iilsomt bar.

Men hvad taenker Damen paa?
Er den Lady rigtig klog?
Op paany hun Yachten jog
til den Kurs den forhen laae;
og, idet hun vende lod,
saa dens Fraade os besneer,
kaster hun en Pung Guineer
klingrende for Lodsens Fod.

Men hvad taenker Manden paa?
Er den Lods vel rigtig klog?
Pungen iilsomt op han tog
og tilhavs saa langt han kunde
i et Nu den slaengte saa
i de gridske Bolgers Munde.
Damen saae det. Hun og Alle
saa og horte Pungen falde...
Nei, ei den, noiagtigt talt,
lod sig hore da den faldt;
thi dens gronne solvindslyngte
Net blev spraengt af Guldets Tyngde,
saa at, da dens Indhold suste
Mynt for Mynt i Bolgen ned,
dalte sagte som et Blad,
sammensjunken, splittet ad,
Pungens Pjalt derefter med
just hvor Yachtens Kjolvand bruste.

Lodsen... Ah, hvad gaaer af ham?
Andengang han jo paa AErmet
torker bort en Taares Skam,
som, hvor haardt imod han stred,
stedse svulmende sig naermed,
til den trilled moden ned?

VIII
Lodsens Fortaelling

Yachten var forlaengst forsvunden,
som forbi os flojen And.
Alt _Southamptons_ gamle Taarne,
naermere i Luftspeil baarne,
forud skimtedes i Bunden
hist af Fjordens klovte Strand.
Om en Time eller to
Briggen skulde finde Ro,
og vor Lods da gaae fraborde;
da (det er som Afskedsstunden
aabner Hjerterne og Munden)
tog den Gamle saa tilorde:
"Tvende Gange, Gentlemen,
(_Damnd!_ det har I maattet maerke)
Tvende Gange--to formeget--
har De seet mig gamle Ulk
--fy det er en Skam!--i Graad:
forst igaar, da i sin Baad
Drengen herfraborde stodte,
og nu nys idag igjen,
da vi denne Lystjagt modte,
var i Ojet Taaren steget,
og mit barske muskelstaerke
Ansigt har, nervost bevaaget,
kjaempet med kvindagtig Hulk.

Nu! for mine Landsmaends Skyld,
at ei Skam paa dem skal falde
og I Uslinger dem kalde,
vil jeg Aarsagen berette,
aabne jer min Kummers Byld.
Dog, Kaptain, forst siig mig dette:
ejer Selv De Born derhjemme?
Naar saa er, da vil det blive
idetmindste let for Dem
mig den Svaghed at tilgive,
at jeg ikke kunde hemme
Taaren, som sig traengte frem."

Vor Kaptain med Nik bekræfter,
og et Haandtryk fulgte efter,
langt og varmt, som om deri
laa et omt Frimureri,
som om deri deres Sjele
kunde vextende meddele
samme Folelsens Myster.

"Agterud--saa han begyndte--
agterud en _League_ omtrent,
der hvor hine gronne Pynte
fiint som Traade ud sig spinde,
en for en mod Fjernet spaendt,
til de i dets Blaa forsvinde
der hvor Fjorden synes endt,

Gentlemen, I kunne see
Cowes, som forbi vi hasted,
endnu, liig en Stribe Sne,
liig et Skum paa Bredden kastet.

Der, i mindste Huus i Flekken,
men det netteste kanskee,
yderligst i hele Raekken,
saa det sidste Egetrae,
som i _Norriscastles_ Parker
skygged over Byens Marker,
gav dets ene Side Lae,
som om Forsterhuus det var,
mens den anden laae saa naere,
som en Fiskers, Fjordens Fjaere,
at, naar Floden hoit sig skar,
stroede den med perleskjaere
Muslingskaller Hyttens toede
sandbespraengte Trappetrin--
--_der_ i dette Huus jeg boede,
denne Hytte den var min.

Den var Fred og Lykke lovet
i min Faders hvide Hoved;
thi han boede hos mig.
Hvor jeg Efevranker draget
havde langshenunder Taget,
at de kunde flette sig
trindtom Vindvet under Rostet,
der den Gamles Kammer var--
--o i Huset hvad i Brystet
Hjertet er og hvad i Kirke
allerhelligst Sanktuar.
Der min Fader sig forlysted
med paa sine gamle Dage
Fiskenet til mig at virke
siden Synet blev for svagt
til at drive om paa Jagt,
saa han Afsked maatte tage.
Han som Forster nemlig tjente
hos Lord Norriscastles Far,
og med Gamlens Valg det var,
at hans Kammer didhen vendte,
hvor han i sit Vindu kunde
hore pa de gamle Lunde,
paa den Gamledages Sang
fra de tusind Blades Munde
og de kjendte Jagthorns Klang.

"_Johnny!_"--havde Gamlen sagt--
"Jeg er traet af Lordens Jagt.
Tag din Mary Ann tilaegte!
Hun, saalaenge I er' to,
ikke vil din Fader negte
dette lille Kammers Ro.

Og desuden har jeg Grunde
--lagde hviskende han til--
til at skynde, om jeg kunde,

paa hvad du saa gjerne vil.
Rygtet om vor unge Lord
kjender du fra mange Munde;
han ei har det bedste Ord
siden han tilbagevendte
sidst ifra Paris, afbleget,
saa han lignede sit eget
Skygebilled og hans Mor
knap sin Forstefodte kjendte.
Og hvad skulde jeg vel see
een Gang ei, men hele tre?
Paa den sidste Uges Jagter
har jeg funden
udenfor din Marys Dor
Lordens egen Jagthest bunden.
Hun er smukkere end sagt er
(kaldes jo af Folket "_Loves
flower, fairy Queen of Cowes?_")
og Mylord, den unge Herre,
han er vaerre
end ham onde Rygte gjor.
Derfor, om jeg raade tor,
naeste Sondag, om du agter ..."

Far fik ikke udtalt for,
jaget som af onde Magter,
jeg til Mary Ann mig skyndte.
I Begreb jeg hende fandt
med sit fagre Haar at pynte.
"Thi--saa hun troskyldig sagde--
Johnny, taenk dig! saa galant
er Mylord imod min Moder,
at i sidste Uge trende
Gange han Visit aflagde...
O, han var en Son mod hende,
og mod mig som ommest Broder!"
Jeg naturligt lod mig ikke
maerke med det allermindste,
talte ei om Hvepsens Svaermen
rundt den Rose, den vil stikke,
ei om solveroverglindste
Slanges fule sagte Naermen
til den Finkes trygge Rede,
som den vil til Frokost aede.
Men, som raadet af min Far,
naeste Sondag allerede
Mary Ann min Hustru var.

Gud var god: min Salighed
varte hele Somren ved.
Morgen jeg og Aften taenkte,
at til Grund den ene har
Guds ifra hans Himmel saenkte
Naade til min gamle Far:
at min Lykke ikkun var
uforskyldte Gjenskins Glands
ifra Hans,
paa hans Hoveds hvide Sne
faldne, Guds Velsignelse.

Og for ret mig fro at gjore,
Lorden siden Bryllupsstunden
lod sig ikke see og hore.
Liig i Jorden sjunkne Geist,
liig i Luften stegne Hog,
var han ganske som forsvunden.
Rygtet sagde ham for Spog
for et Vaeddemaal forreist
atter paa sin gamle Viis
skyndsomst over til Paris
med en Svaerm Mylords og Squires.

Men, som byttelystne Glente,
stegen kun saa hoit tilveirs,
at ei Syn den ind kan hente,
skjonndt den selv kan alt bespeide,
lodret svaevende, som bunden,
over Byttet den vil veide,
kun i Skyerne paa Luur,--
var han kun paaskromt forsvunden:
og kun Haendelsens Behag,
kun et Slag af Rygtets Tunge,
kun en Streg af _Bonaparte_,
ei Forandring i den unge
Herres Planer og Natur,
foraarsaged, at han sparte
mig en Tid--et Aar det varte-
for min Lykkes Nederlag.

Verden veed, en vakker Dag
fandt man nemlig tomt og spraengt
det forgyldte
trange Papegojebuur,
hvor Frankrigs Orn var staengt
og paa Elbas Klippemuur
frem for Verdens dumme Oine
ligesom tilskue haengt,
og at Frankrig den Udfloine,
som med Skraek Europa fyldte,
flux paany med Jubel hylde.
--Alle Britter, Torys mest,
som til Frankrig vare dragne,
maatte, forteste som bedst,
Spurve liig fra Ornen Rede
ved dens egen Hjemkomst jagne,
sig ad alle Kanter sprede:
De i Norden skyndsomst over,
hvor der kortest var, til Dover,
over Rhinen De i Vest,
De i Syd og De i Ost
spraengtes Havet viden om
hist og her paa Kryds og tvers;
og Mylord, som i _Hiere's_
sig opholdt, da Rygtet kom,
at Uhyret nu var lost,
var ei seen at gaae ombord.

Forend Aarets forste Host,

Lovetandens Foraarsne,
falden var for Vindens Lee,
gik i Byen alt det Ord,
hvasket Huus fra Huus:"den slemme,
unge Lord skal vaere hjemme"
Men saaledes til det gik,
at vi selve _Bonny_ skyldte,
at en Frist vi endnu fik
for den Skurk sin Plan opfyldte.

Sommer, Host og Vinter gleden
var saa uforstyrret stille,
som i Timeglasset ned
Sandkorn efter Sandkorn trille,
roligt, i saa dyb en Fred,
som om alt for Evigheden
Tidens Puls var reguleret
af de fromme Slag af Klokken,
der i Krogen var placeret,
og som Takten slog til Rokken,
Mary var saa flittig ved.
Men da atter Vedbendstokken,
som var langsmed Vaeggen dragen,
friske Gront paany udspraengte,
saa den over Doren haengte
som et lysegront Gardin,
fik den Gamle, som han taenkte,
at bestille hele Dagen
Time ud og Time ind,
med at vugge for en Liden,
kommen til i Pintsetiden.

Taenker da med hvilken Fryd,
med hvad liflig Hjertebanken,
saa jeg horte selv dens Lyd,
med hvad Uro sod i Tanken,
med hvad Slag i Pulsens Bolge,
jeg hver Aften, som geleidet
af usynligt, vinget Folge,
der mig skyndte stedse frem,
ilte ifra Vaerftet hjem,
hvor jeg dagligen arbeided!
Taenk det Oiekast, hvormed
jeg i Doren overmaalte
hele min Lyksalighed!
Taenk hvor langt og lyst det straalte,
for i samme Oieblik
Alt at sluge, Alt at fatte,
alle mine Hjerteskatte:
Hende, som mig forst imode
med udbredte Arme gik,
Oldingen, hvis Vink betode,
naar med Fingeren han tyssed,
at den Lille sov, han vyssed,
forst og sidst min Francis saa,
Englen, som i Vuggen laae!
Men en Kvel--just Himlen loste
sine Stromme; ned de oste,
som naar vaeldig Bradsjo bryder

indigjennem aabne Luge,
saa i Rummet Alting flyder;
Skyerne sig saenkte lavt,
som om Alt de vilde knuge,
kvaele Alt i deres vaade
Tepper, Alting som begravt,
saa at Parkens hoje Traeer,
syntes langtfra som en Flaade
fuld af seilbedaeckte Raeer...
Denne Kvel, skjondt neppe Aaret
ind i Junius var baaret,
var af Regn og Skodd saa mork,
som en Aften vel kan taenkes
i November, Tidens Ork,
hvormed Host til Vinter laenkes,
Maaneden da Satan fodtes
og da Paradiset odtes...
Denne Kvel til vanlig Tid
gik jeg hjem fra Dagens Slid;
langsad Stranden jeg mig skyndte
--endnu kunde Dag jeg see;
men da Stranden var forladt,
og da Parkens Traeer begyndte
som en Art af en Allee,
blev det morkt som Midjenat,
som at see ind i min Hat,
og saa stille, at jeg horte
hvert et Regndryp, som sig rorte
faldende fra Blad til Blad.
Men om Vejen, om den gamle,
spurgte jeg ei Morket ad
ved mig langsomt frem at famle.
Raskt jeg gik, og snart jeg Glimtet
alt af Lys derhjemme skimted,
da medeet en Baadsmandspibe
taet forbi mit Ore hveen.
At som en Staty af Steen
flux jeg standsed, at jeg lytted,
Foden flux tilbageflytted,
Gentlemen, I nok begribe.
Men saa tyst paany var alt,
at hver enkelt moden Draabe,
som i Lonnebladets Kaabe
ovenover mig nedfaldt,
naesten som en Klokke klang
i den hvalte morke Gang.
Da medeet for Foden kunde
atter haeve sig til Skridt,
mens jeg standsed for at grunde
paa en Mistro endnu lidt.
Da medeet--jeg horte kun
Lovet rasle ved min Side--
for Sekundens Dryp fik glide
i Forgangenhedens Mund
og den naeste atter kunde
fuld og modnende sig runde..
da medeet, for Tankens Gnist
kunde lysne selvbevidst,
var jeg pludselig af trende

Maend, som sprungne frem af Grunden,
greben, kastet overende,
kneblet, bagtil laenkebunden;
og for en Minut flod vaek
var jeg, klodset som en Saek,
paa den ene Kjeltring laesset,
samt foruden mange Ord
bragt i en Chalup ombord,
som laae skjult der bagom Naesset.
Fluxen blev der halet ud,
til en stor Orlogger hastet,
som just havde Anker kastet
samme Kvel paa Byens Havn.
Uden meget Hovedbrud,
skjondt nok Tanke Tanke jagte,
under Toften jeg opdagte,
at den frie Britte presset
bleven var i Kongens Navn.

Naeste Morgen den Fregat
havde Kours til Plymouth sat.
Der laae Ordres, saa befundne,
at Fregatten skulde, inden
visse Uger vare svundne,
naae de Oer under Vinden.

Vi et Dogn tilende rendte,
og saasnart man agter saae
Scilly-Oerne saa smaae,
at man neppe nok dem kjendte
fra en Vildandsvaerm, der sov,
medens friskt vi skummed vaek,
ud Kanalen, ud mod Vesten,
fik jeg fra Kaptainen Lov
til at slippe af Arresten
under Skibets andet Daek.

Men min Smerte og min Vrede,
bleven rasende dernede,
rented ind deroppe blot
liden Trost, men mere Spot.
Paa et tvundet Toug man pegte,
som paa Storemasten legte.
"Lidt af den, om meer du stonner,
og paany saa i Kaschot!"
Unge Midshipmaend, selv Sonner,
trak paa Skuldren kun til Svar
ad min Tale om min Fa'r.
Naevnte jeg mit Barn, min Viv,
saae de op i Masten bare,
sagde: "Kulingen er stiv,"
pegte, uden meer at svare,
paa i Nord en liden Prik.
Det var _Landsend_, som forgik.

Forud kun naturligviis,
blandt Matroser og de Unge,
turde jeg med sluppen Tunge
give Klagerne til Priis.

Men fra Skandsen var alt Chefen
paa min Stoi opmaerksom bleven.
"Manne hid! Hvad? Flaeber han?
Nu, for tusinde Ulykker!
Skoen, som saa haardt ham trykker,
her ombord med Kat man smorer.
Han har tjent som Orlogsmand,
vaeret fangen, som jeg horer?
Slige Sjøfolk Engelland
just behøver altsombedst
snart i Ost og snart i Vest.
Og saa meget kan jeg sige:
hvert af mine Maerker spaaer,
at, hvad dig, min Mand, angaaer,
nok Du for isyne faaer
Helved eller Himmerige,
end du Gammel-England atter
efter dine Togter naaer.
Derfor siig det kun Farvel
for--lad see!--en halv Snees Aar."

Floitende Kaptainen vendte
raskt sig paa den ene Hael;
og medeet af den Maneer
og af Tonen i hans Latter,
af hans Rost, hans Blik og Miner,
Haar og Holdning, Gang med meer,
jeg grandgiveligen kjendte,
med et Blik, som ei bedrog,
skjondt det zittrede og braendte,
med Forfaerdelse igjen
flux den vaerste Libertiner
mellem de Mylords Bekjendte,
som med ham i Parken jog
og ifjor til Frankrig tog,
netop just hans bedste Ven;
og en Gisning,
med en grufuld Gjennemiisning,
ved hans Syn min Sjel betog,
som om klammen kolden Snog
pludseligen frem sit stygge
Hoved i mit Hjerter stak,
gjennem Hjernen sine Rygge,
for min Sjel at gjennemslingre,
bugtende i Kramper trak;
thi medeet
jeg den unge Herres Fingre
saae i Alt hvad der var skeet.
Sandt Kaptainen havde spaaet;
sandt, ja endnu meer end det:
forst da fulde atten Aar
havde graanet mine Haar,
rindende, skjondt hvert var gaaet
med til Orlogs, langsomt hen,
saae jeg Engelland igjen.

Som fra lukket Haand til Haand
snelt i Pantelegen Ringen
lober paa det skjulte Baand,

saa den greben blier hos Ingen,
saa fra Skib i Skib ombord,
rundt den hele vide Jord
blev jeg paa Kommando stukket.
Jeg forsvunden var i hine
atten fulde Aar for Mine,
som en Steen til Bunden dukket,
mens en Albatross paa sine
hvilelose Vinger ei
er i saa bestandig Fart
paa den brede vaade Vei,
hvor hvert Spoer forgaaer saa snart,
som jeg svaeved ovenover
Aethioperhavets Vover.
Men hvorledes Alt fortaelle,
som i disse Aar er haendt?
Jeg har lidet kun at melde,
Jeg, som straehte kun at glemme,
havde kun magnetisk vendt
Tanken imod dem derhjemme.
Som idromme blev jeg fort
fra Vestindien til Ostindien,
hundred Gange over Linien.
Derfor lad de Aar kun gaae,
skjondt den gamle Sjomand prater
gjerne om hvor han var med.

Om I fritte,
mindes jeg dog ikke heller
meget af de hede Kampe,
i hvis Flammers tætte Dampe
jeg er bleven tidlig graa,
og det sommer ei en Britte
(som en Franskmand og Soldater)
at han som Bedrifter mindes
og med mange Ord fortaeller
slige rene Bagateller.
Bagateller? Ja hvad mere
for den Sorg mon Slag vel ere,
som kun vil, at Doden vindes?
Sorgens Balsam, Glemsomhed,
taeret har paa Sjelens Kraeften,
saa jeg knapt kan huske efter,
Jeg, som overalt var med:
med Lord Exmouth mod Algier;
derifra til Sankt Helena;
saa for Simon, den Befrier,
paa Station ved Chartagena;
med Mac-Kenzie flux til China,
Handelsvenskab at beskjaerme;
mod Piraterne, som svaerme
ud og ind om Amboina
taettere end sultne Flok
vilde soloptaendte Bier
rundtomkring sin Honningstok;
derfra fluxen til Bourbon;
saa med Edvard Codrington,
da ved Navarin han slog;
saa mod Birma da vi tog
Irawaddys By, Rangoon;

snart i Ost imod Avaner,
snart i Vest mod Mexikaner-
korteligen, Gentlemen,
Jeg, som har ved Leilighed
maalt malayiske Monsoon
med vestindiske Orkaner,
Jeg, som overalt var med
husker Stumper kun igjen,
veed om lidet kun Besked.
Dog et Eventyr har braendt
ind sig i min gamle Pande--
et som aldrig jeg kan blande
med de tusind, som er haendt.

Engang under Cuba prajer
vor Fregat en Brigantin
just som den vil lobe ind
i en skjult af Oens Bajer.
Intet Svar og intet Flag;
men saa klart som Sommerdag
ved at see af Skabelonen,
at den Slavehandler var.
Da vi sendte den en Kugle,
hortes det da og af Tonen
i de spanske Skurkes Svar,
hvad det var for vakkre Fugle.

Men til Uheld fast laae Vi
i et Havblikks Trylleringe;
Brigantinen laenger inde,
drivende, ja naesten klods
langsmed Land i Lae af Os.
Da, som om, for at staae bi
Englands og Alverdens Fiende,
Satan havde af sin Vinge
hviftet med en enkelt Fjer,
Havets Perlemoderskjaer
sortned af en Briis just der
hvor den Slaveskibspirat
vilde ind ad Bajens Gat.
Og da Brisen netop strakte
sig saalangt dens Raeer rakte,
havde vi den Skam og Spe,
Lykke med dens Puds at see.

Men hvad skulde ikke skee?
Knap er Brigantinen borte
bag den sikkre Bais Entree,
snever, som en Faestnings Porte,
for vi hore Skud paa Skud,
og imellem dem vort eget
Gammel-Englands Entringskrig.
...Hurra, _boys!_ Chaluppen ud!
fuld af Folk, som havde leget
med Pirater for om Livet:
Mand mod Mand, paa Kniven Krig,
Krig hvor ei Pardon blier givet!
Roveren paa aaben Sjo
veed, at, vindes ei Bataljen,

venter ham paa Stranden Galjen--,
derfor seire eller do!

Ganske rigtigt,--En af Vore!
Skonnerten _the Albatross_,
ubemaerket af den store
Brigantine og af Os,
havde faaet det paa Lugten:
maerkende hvorhen det pegte,
at Piraten lumskt bevaegte
sig saa stille imod Bugten,
som et Aadsel af en Hai,
der med Bug iveiret driver
ind paa Kysten hvor det bliver,
havde af en Sky den vristet
sig en Briis, og forud listet
ind sig i den samme Bai:
saa, da Brigantinen ind,
snigende sig laegervals,
under Jubel var laveret,
var det som naar Graevling graa,
der paa Rov var udspadseret
i det klare Maaneskin,
i sin Hules trange Hals
pludseligen traeffter paa
liden ildsindt Hermelin.

Himlens Gud! hvad raedsomt Skue,
da Chaluppen kom tilstede!
Albatrossen allerede
havde entret; Hug paa Hug,
Nebbet den i Fienden borte.
Brigantinen stod i Lue,
og fra Dybet af dens Bug
hylte indestaengte Sorte.

Forud, agter, alt som Rogen
vaek tilfaeldigviis var strogen,
Kampen rundt sin Scene flytted.
Men saa kjaekt jeg Ingen saae,
som en engelsk Yngling slaae.
Pludseligen holdt han inde;
stirred op og ned og lytted
som af noget Raedsomt skraekket,
der var kommet ham isinde.
Flux, da Hyl og Jamren traenger
tydeligen op til Daekket,
over Lugen han sig slaenger
forsvarslos og ubeskyttet,
bruger Daggert, Huggert, Taender,
blodige og revne Haender,
for at frelse dem dernede,
kvalte fast af Rog og Hede.
Rogen deltes og nu saae
jeg en Spaniol med loftet
Bile over ham at staae,
bagfra Ynglingen at myrde.
Men et lynsnart Slag af min--
og Piraten laae og snofted

Blod og Hjerne ud og ind.
Gutten saae sig raskt omkring,
hvad det var dog for en Byrde,
for en tung og fremmed Ting,
som ham i Arbeidet hindred.

Ei var Tid til at forklare;
Liget bort blev vaeltet bare;
Lugen vi tilsammen splintred ...
Da medeet, saa rapt, saa rapt,
som om Helvedes Fordomte
op ifra dets Dybder romte,
naar dets Vogter engang havde
sandslos Nogleknippet tabt,
mylred, vrimled, tumled, ravte
hylende af Flammegruben
Hundreder af halvforbraendte
naesten kvalte Sorte op.
Og saasnart de Luft fik draget,
blaest sig Rogen ud af Struben,
gjorde Ende de paa Slaget;
thi som Rasende de rendte
i en fast og samlet Trop
Spaniolerne paa Livet.
Ei de sorte Djaevle brugte
Ild og Staal, men Klo og Taender,
og hvad Tanden beed de slugte,
og hvad Haanden greb blev hivet
over Raelingens Gelaender,
for med Hajene at gantes,
eller slaengt som Stykker Veed
underdaeks i Ilden ned.
For vi kom til Sands og Ord
Spaniol ei mere fandtes
paa det hele Skib ombord.

Hjaelpen af de stakkels Sorte
ei som op fra Helved stegen,
men som himmelfalden kom;
thi medeet mod Kampens Ende
syntes Lykken sig at vende,--
gamle tappre Englands egen
Lykke syntes borte,
og til Uheld skiftet om,
saa vi maatte vaere glade
ved en iilsom Retirade.
Ei fordi de Djaevle sloges
rasende, fortvivlet, vildt,
ret som Folk, hvis Liv er spildt;
men fordi vi slemt betoges
ved et spantsk Filuteri.
Thi hvad skulde ikke haende?
Et maskeret Batteri
lod, ved Skud paa Skud at sende
ind i Albatrossens Side,
pludselig sit Tilvaer vide,
saa man inden faa Sekunder
sikkert kunde regne ud,
naar den, maet af Vandgangsskud,

maatte dykke Skroget under.

Synkefaerdig flux tilbage
Albatrossen blev buxert.
Skyndsomst noget reparert,
var den snart, som for, parat
til Piraterne at jage;
men da den og vor Fregat
lagde ved Jamaika an,
laa der Ordre til dem begge,
at de sammen skulde lægge
Kours til Gammel-Engelland.

Forste Gang ifra hint Mode,
dengang Lugen op blev spraengt,
Ynglingen, forlaengst alt taenkt
mellem Albatrossens Dode,
i Barkassen traf jeg paa,
hvori fra St. Hellens begge
vore Skibes Halvbesaetning
skulde ifra Borde lægge
og iland i Portsmouth gaae.
Strax vi kjendtes uden Gjetning.
"Tak for sidst!" var forste Ord,
som paa eengang Begge foer
med et Haandtag over Laeben,
fast, somom det var vor Straeben
at faae forste Hilsen kvalt;
og det naeste Ord, som faldt,
var samtidigen: "hvorhen
gjaelder hjemad det min Ven?"
"_Cowes, Cowes, Cowes!_" hortest
som fra samme slagne Streng,
i det samme Aandedraet;
og det varte ikke længe
for vi Begge overfortest
paa en Snekke maagelet.

..."Gamle Ven! fra _da_ min Far
dengang Du min Frelser var!
hvorfor holder Du for Ojet
Hatten snart, snart Haanden bojet?
...Ja ved Gud, ved Gud, jeg troer...
Siig mig hvad du graeder for?"

Saa mig Ynglingen tiltalte
med et venligt Skulderslag,
da jeg _Cowes_' hvidtbemalte
Huse skimted tydeligen
som et ordnet Muslinglag
eller Perlesnor, om Vigen
videre end forhen spaendt,
og ei kunde lade vaere
Alt med Synet at fortaere--
Alt, Bekjendt og Ubekjendt.
Men, om ikke noget Andet,
maatte _Norriscastle_ binde
hvert velsignet hvert forbandet
af de gamle Tidest Minde.

Endnu Borgens graa bedagte
stumpe Taarn fra Hojen ragte
mellem begge Flojes Mure,
lig fiirkantede og butte,
mellem Vingerne opskudte
Uglehoved, der, imedens
det kun syntes fromt at sture,
Bjergets, Slettens, Dalens, Hedens
vide Graendser, som det truer,
med sin Blunken overskuer.

Mindre syntes Slottets Park,
spettet fuld af lysgron Mark,
skjondt endnu et maegtigt Strog,
der i Fjernet dunkelt blaaned
som en sjunken bolget Rog,
langstrakt op mod Slottet skraaned;
men det Selv, det Selv tillod,
som det uforandret stod,
Ingen ifra gamle Dage
Feil af Stederne at tage.
"Stille! Bilidt! Stille!" var
hvad min unge Kammerat
kun i Stumper fik til Svar,
da jeg havde, ved at bide
ubemaerket i min Hat,
faaet Graaden til at glide,
som, ved hvert et Blik iland,
steeg mig kvaelende i Munden,
liig en Svamp, der skjod fra Bunden
af mit Indre, fuld af Vand.
"Jeg med alle Ojets Kraeften
stirrede i Lae kun efter
Taget paa en liden Hytte
der, hvor Parkens allersidste
Traeer naermest Stranden staae,
skjondt jeg forud sikkert vidste,
at det var til ingen Nytte
jeg saa stivt mod Landet saae.
Thi forlaengst er vist mit Huus
solgt af Byens Ovrighed
for at blive revet ned,
da det, uden Vaern og Pleje,
ubeboet, var paaveje
selv at synke ned i Gruus.
Dod maa nu den Gamle vaere,
og min Hustru, som ei kunde
i det tomme Huus ernaaere
uden Forsorg tvende Munde,
enten har sig sat som for
ved sin egen Faders Dor,
med sin Lille i sit Skjod,
for at aede Naadsensbrod,
eller, kanskee bortstodt atter
som foragtet Betlerkvind
som en reent forloren Datter,
Hun i Fattighospitalet
er paa Byens Kost befalet
af veldaedig Magistrat

tagen med sin Unge ind."

Tusind Alen under Dette,
som jeg mumled i min Hat,
kjaempende imod min Graad,
var imidlertid vor Baad
naermere mod Landet gleden,
saa vi naesten var paa Rheden,
for jeg Hov'det turde lette,
for at see mig om paany.

"Ha!--Jeg skreeg i vilden Sky,
saa min Kammerat blev bange
og mit Haandled vilde fange--
"Ha, der ligger Huset jo,
hvor min Hustru skulde boe!
Seer du der ved Byens Ende,
Stranden naer, dog halvt begravt
mellem Traeer af Slottets Lunde?
Jeg forglemte det var lavt
og at Traerne maae groe.
Det var Grunden, at jeg kunde
ei i Fjernet strax det kjende
eller mine Oine troe.
Og jeg gjor det knapt endnu..
Kammerat, se efter du!"

"Der! Hvorhenne? Der du peger?
Der du siger du har hjemme?"
spurgte Han, men med en Stemme,
som et Zittrende bevaeger,
mens en Blegnen paa hans Kinder
over deres Rodmen rinder--
"Der? det lille hvide hist?
Een Etage, med en Kvist?"

"Netop det! Javist! javist!"
svarte jeg saa fort jeg kunde,
"Netop det, saasandt jeg lever!
Og--o Gud! se efter noje!
er det Blaenden i mit Oje,
eller virkelig en Stribe
glemmigeiblaa Rog, som haever
venlig sig af Husets Pibe?
Da kanskee hun endnu lever:
..._Mary Ann_... kanskee, kanskee?
Og ved Himlens Gunst kanhaende
faaer jeg inden Timens Ende
Francis med, min Dreng, at see."

"Fa'r! her er han! Jeg er _Francis_.
Du har naevnt min Moders Navn!"
skreg min unge Kammerat,
styrtende sig i min Favn
med saa fyrig Omhed, at
vاكلende vi Begge vare,
for at gaae tilbunds, i Fare.

"Gentlemen!"--blev Lodsens ved--
"Gentlemen, I maae tilgive,
at jeg ikke kan beskrive
disse sortnende Sekunder
af besvimet Salighed,
hvori Sind og Sandsning blunder,
Tanken i et Mulm gaaer under,
hvori selv ei Ojet taaler
Glaedens altfor staerke Straaler,
men forblaendes som af Lynet,
der i Jord ved Foden slaaer,
saa at i et Mulm for Synet
Alting sortner og forgaaer.
Nok! endnu for Land vi naae'de
havde Francis mig fortalt
om sig Selv og Mary Alt,
skjondt om Mary kun en Gaade.
--Presningen hun rigtig ahnte,
strax hun horte, en Fregat
havde lettet sidste Nat;
tog til Portsmouth, sporte, bante,
Vei sig frem til Admiralen;
blev paastedet jagt, som galen,
af en Adjutant paa Doren.
Dog af Alt hvad bag sin Pult
Admiralen brummed huult,
fik hun gjemt bag sine Oren,
at Fregatten hvor jeg var,
laa i Plymouth seileklar.

I sin Godtro Mary Ann
om det store England taenkte,
at barmhjertigen det skjaenkte
nok igjen en enkelt Mand,
naar en Far, et Barn, en Viv
ene levte af hans Liv,
at det vilde ei blie negtet,
naar den Stakkel bare maegted
naae Fregatten med sit Raab,
selv om den var under Seil.
I saa omt og daarligt Haab,
i saa elskelig en Feil
--ak, hun taenkte, en Fregat
vilde laegge bi sit Roer,
naar der bag den skreg en Moer;
taenkte Hjerter hos en Stat:
at den skulde selv erkjende
sit forovte Rov mod Hende ...
Med saa kjaere gale Tanker
Hun i Graad paa Kaien vanker,
til hun seer en Cornwall-Jagt,
ud mod Kvel for Reise lagt,
og for Solen vel var nede,
var tilsjos hun allerede.

Men saa raskt den skummed frem,
kom dog Jagten aldrig hjem;
thi man fik at vide siden,

at den, drivende med Tiden,
under Taagen, for det daged,
paa en Cherbourgkaper raged,
der benytted til at jage
Bonnys knappe Frihedsdage.
Og, i Mangel vel af Andet,
Jagten blev erklæret Prise,
hvorpaa, efter Franskmaends Viis,
Kaperen, med forste Briis,
halte hjemad udfra Landet,
for et Bytte at fremvise,
Pelikanens ligt, der Ungen
baer' en Flue hjem i Pungen.
Jagtens Folk kom nok tilrette,
da det leed paa Bonnys Sidste.

Om sin arme Moder vidste
Francis ikke meer end Dette,
som var bleven ham fortalt
af hans Bedstefader Alt.
Gamlingen en snaksom Kvel
havde, som en Bagatel,
ogsaa vidst ham at berette,
at Mylord, den unge Naade,
havde selv, ei mange Dage
efterat jeg var forsvundet,
sig personligen indfundet
for at troste og at raade
Staklerne, som sad tilbage.

Enken, (som han Mary naevned,)
svoer han skulde blive hevnet.
"Enken" forst han spurgte om,
speidende omkring i Kamret,
hvor de to Forladte jamred;
men da den Forklaring kom,
at de ei om hende vidste,
blev Mylords Visit den sidste.

Bedstefader, ved at mede,
havde i den ode Rede
skaffet sig og Drengen Brod
hele ti Aar til sin Dod.
Og forst da, da Dodens Angel
sad i Bedstefaders Hjerter,
Francis, stakkels Lille, lærte
Meningen af Nod og Mangel.

Slottets Fogd (og han var streng)
som mod Aften Dagen efter
indfandt sig for bort at faeste
Huset til den Forste Bedste,
fandt min lille stakkels Dreng
syg og bleg ved Ligets Seng,
sammenkroben, liig en Byldt,
henslaengt, kun med Pjalter fyldt,
neppe ved saa mange Kraeften,
at han kunde, med et Skrig,
lette lidt paa Lagnets Flig,

for med stive Blik at pege
under denne paa den Blege.

Drengens Lod naturligviis--
nu da Livet i det Fri
skulde mod sin Blomstring knoppes--
var at i en Anstalt stoppes,
rundt hvis Mure lyder Priis,
medens indenfore klages,
hvor i Fattigborn opdrages
af et haardhaendt Politi,
ligesom Salat og Kaal,
hvorom Gartneren kan vide,
at han, naar han giver Taal,
Hovder kappe kan medtide.

To Gripomenusser vented
ganske rigtig udenfore,
for, naar Liget af var hentet
og bag en af Kirkens Vinkler
stukket tyst om Aftnen ned,
at forsorge, som det heed,
christeligen Drengen med
i den kalkehvide store
Vaaning med de sorte Sprinkler.

Men, trods Fogdens egen Dom,
udenfor hans Regnestykke
noget Vist imellem kom,
Noget--Retfaerd eller Lykke.
Tingens rette Navn jeg kjender
ikke meer som for desvaerre,
da jeg troede Vorherre
ene var al Glaedes Sender.
Men naar nu jeg engang vover
Tankerne at give Rum:
Han, som boer herovenover,
hvilken Deel mon _Han_ vel ejer
i den hele Lykkes Sum,
som paa Mennesket kan falde?
og hvormeget deri vejer
det som Folk Tilfaelde kalde?
...o naar Sligt jeg taenker paa,
mine Tvivl som Mollestene
hvirvlende i Hovdet gaae,
knusende min Barndoms rene
skaere Tro til Stov og Rog,
og min Tunge maa dem tjene
viljelos til gudlost Spog.
Thi et Slag, hvis Knusen standser
ikke for end Hjertets Banken,
har, som om et Vandfalds Brusen
gjennemstyrtede mit Hoved,
reent forvirret mine Sandser,
og forjaget ud af Tanken
hvad jeg engang Jesus Christ,
Praesten og min Moder loved.

Men saameget er dog vist,

at i Himlens Engles Sted,
som i eget Himmerige
glemme Jordens Sorg at blidne
(og man kan dem ei fortaenke,
at de selv ei komme ned)
havde tyst en venlig Enke
med sin lille Tiaars-Pige
vaeret til den Scene Vidne.

Hun, som Husets egne Hygge
under hoie Traeers Skygge
alt forlaengst opdaget har,
eneste Liebhaber var.
Og da Pigebarnets milde
taareblaendte Oje bad,
at hun ikke skulde skille
Drengen og hans Hjemsted ad,
og da hvad hun saae og horte
om den forsorgslose Armes
hundetro Taknemlighed
imod Ham, man bar afsted,
hende selv til Hjertet rorte,--
over Drengen hun forbarmes,
blev ham strax i Moders Sted.
Selv en Son, af samme Aar
som min Dreng, og om ei lige
just af Ansigt, dog af Haar,
og med samme Rankhed skabt,
havde Enken nylig tabt,
saa den lille vakkre Pige,
klappende med sine Haender,
hoit af bare Glaede skreg:
"Moder! o min kjaere Moder!
Hvad os denne Time sender!
--dig en Son og mig en Broder.
Nu jeg faaer igjen en Leeg."

Snart en Stotte og en Trost
blev min Dreng den gode Enke.
Neppe fyldt det tolvte Aar,
han tilsjos som Youngmand gaaer,
for at kunne hver en Host
hende hele Hyren skjaenke
--hende, ja det Hele naesten;
men til "Soster Anna" Resten,
Hun, som for hver Reis, han foer,
voxet var saa smuk og stor,
at omsider ham den Tanke
syntes ganske desperat,
at den hoje, smukke, ranke
Jomfru havde bedt sin Moder
om at faae ham til sin Broder
eller Legekammerat.

Men Presenterne til hende
(smukke, fine, franske Sager,
som ei stolten Lady vrager)
bleve, for hvert Aar, som gik,

skjonnere, som Hun derhjemme;
og den Travelhed, det Blik,
hvormed Alt blev bredt paa Bordet
ifra Ende og til Ende,
sagde tydeligt som Ordet,
at han ikke kunde glemme.
Men den sidste Gang han foer
Frankrigsfart til Koffardiis,
bleve tvende Ringe fundne,
med en Haarlok sammenbundne,
mellem Silketoi og Flor
fra Marseille og Paris.
Lige som to Draaber Vand
trilled de af Etuiet.
Rask greb Anna til; men Han
stod som med et Mord betyngt,
beed i Neglerne og tied;
thi paa deres indre Rand
stod gravert et A og F
i et Hjerte sammenslynget.
...Nok! For Ynglingen et Traef
--Seer De, der er Traeffet atter--
havde for min Francis friet
til hans anden Moders Datter;
og ved nok et Traef endnu
klart og klappet blev Partiet.

Annas Moder var tilstede,
og med Modres kloge Hu
skaffed hurtigen hun Rede
i Forvirringen, hvormed
Begge, alt til Panden rode,
robede sin Kjaerlighed.
Og den hele Klaring skede
blot ved Armen ud at brede,
saa de lykkelige To
inden Moderfavnens Ro
holdt sit forste Stevnemode.
Francis havde sytten, Hun
i sin Blomstren sexten kun.

Men iblandt de sjeldne hvide
mange sorte Traeffe glide,
skjondt de, efter Francis' Alder,
kunde begge snarlig vente,
at ham Flaaden, efter blotte
Orlogsrullen, vilde hente,
og at deres Eden maatte
falde som et Korthuus falder.

Ganske rigtigt, efter trende
Maaneders for snare Ende,
Tordnen hid fra Portsmouth skralder,
nemlig det Kommando-Ord
ifra Admiralens Bord,
som til Orlogs Francis kalder.
Strax ombord han, som Matros,
skulde i _the Albatross_,
sendt til Oerne at gribe

Rovere og Slaveskibe.
Men da Pigen horte dette,
syntes hendes Sorg at lette.
AEdel svaermersk og hoihjertet
Reisen hun et Korstog kaldte,
ja en Tidens Ridderfaerd,
hoit om Englands Haeder talte
og om Sortes Brodervaerd,
sagde Afskeden ei smerted,
skjondt de rodforgraedte Oine,
Barmens Bolgen, Stemmens Klang
robede de stolte Logne,
som hun over Laeben tvang.
Og da Oieblikket kom,
da i Baaden Francis stiger,
segned hun, som andre Piger,
i sin Moders Arme om.--

Medens Francis Alt saalunde
fik mig kortelig fortalt,
havde ind mod Land vi halt,
saa man Folk paa Kaien kunde,
med saedvanligt Oje, nok
kjende ifra Steen og Stok.
Men imod Forelsktes Oje,
naar de To har maattet doje
Savnets vaerste Kval: at vente,
staerbefaengt er Falk og Glente.
Thi, skjondt endnu tusind Alen
borte fra vort Landingssted,
springer Francis op som galen,
rykker naer min Arm af Led,
svinger Hatten: "det er Hende!
Fa'r se der! Hun maa mig kjende.
Ja ved Himlen! ja hun gjor!
Seer du Anna der? Hun vinker
tydeligen med sit Slor.
Skuldermand! hal ud, hal ud!
Ve, om en Sekund du sinker!
Det er Anna, Fa'r--min Brud!"

Men et Traef--et af de rette
sorte Traef--som Pileskud,
ondskabsfulde Magter saette
midt i Hjertet af de hvide--
netop et af rette Art
til at faae de bedste Glaeder
vexlede til bitter Kvide
om i faa Sekunders Fart..
netop saadant et var haendt,
for at faae en Lykke endt,
et som Fryd ei Fryd tilsteder,
og fra Hendes Favn, der klager,
Elskeren med Vee forjager.
Anna var--hvad Francis ikke
saae med de forelskte Blikke--
Anna var i Sorgeklaeder.
Forst han seer det, da han seer,
at hun i hans Arme graeder,

foler, hun ei kysser meer,
horer sagt med samme Stemme,
som han fra Farvellet kjendte:
"Francis, skynd dig med din Fa'r!
O I kom som Himmelsendte!
Thi jeg er saa ene hjemme:
bort idag man Moder bar."

At min Francis sorged som
kjaerligst Son for ommest Moder;
at hans Fyrighed blev from,
Elskeren medeet en Broder;
at, til Skjul for hvor han sorger,
om de mindste Ting han sporger;--
at det _mig_ som haardst graemmed,
at jeg ikke ovenjorde
skulde kunne takke hende
for hvad mod min Dreng hun gjorde,
da han, viet ind Elende,
sad ved Faedrearnen fremmed;--
at jeg ved min egen Dor,
liig en arm Forbryder, standser,
da jeg Stakkel ikke tor
indad den i Stuen traede
for jeg har holdt op at graede
og er kommet lidt til Sandser;--
at jeg, pludseligen glad,
baerer som et Barn mig ad,
eller som de Maanesyge,
ved med Fladen af min Haand
Vaeg og Stolper at bestryge
og befole Bord og Planker,
som om jeg tilbagekalder
i min atter vaagne Aand
fra en Drom adspredte Tanker,
eller overtydes vil
om at Alt ei sammenfalder
som et luftigt Taagespil;--
at jeg ei alene Det
ved det forste Skue finder,
men i Alting, holdt saa net,
smukke fine Spor af Kvinder--
dette Alt, de simple Traek,
ere kun Naturens Folger,
gjemte i hvert Hjertes Folder,
om af Blod det indeholder
ikkun faa, men friske, Bolger.
Derfor jeg dem sloifer vaek--
dem og al Beretning om
hvordan Livet gik og kom.
Nok, at de Forelskte fandt,
at det Elskoven ei skaded
meer end Regnen Rosenbladet,
om der var lidt Sorg iblandt.
Ja saa fyrigt Anna svaermed
(og da smilte hun af Glaede)
at hun saae sin Moder naermed
tidt sig til det vante Saede,
hvor hun altid fandt dem Begge,

for paa dem sin Haand at laegge.

Hvad mig selv angaaer, jeg vilde
ei en Dag i Edens milde
palmekrandste Dale bytte
for en Time i min Hytte,
dersom blot jeg kunde glemte,
faaet vilden Tanke taemt,
som bestandig efter _Hende_,
den Fortabte, hvorom Ingen
noget til Oplysning vidste,
svaermed uden Maal og Ende,
liig den Blinde, fort i Ringen,
hvori ei er Forst og Sidste.
Altid standste den ved Doden,
som var sikkreste Beretning;
men med hvert et Morgengry
vaagnede den ufortroden
som en ny og sikker Gjetning,
der floi ud paa Jagt paany.

Sidste Gang Skjaersommertiden
--o! det er ei laenger siden--
havde jeg min Francis ment
med sin Elskte at forene.
Brodet kunde han fortjene
med mit eget Lodspatent,
hvilket selve Admiralen,
om han slog sig nok saa galen,
ikke havde kunnet maegte
en saa gammel Karl at negte.

Men hvad skeer?--just otte Dage
for det smukke unge Par
skulde Bryllupssodmen smage,
--St. Johannisdag det var--
holdtes i en liden By,
ifra Cowes nogle Mile,
som hvert Aar, en landlig Fest
af et reent maerkvaerdigt Ry,
hvortil Moden var at ile
milevidt ifra til Gjaest.

Selv fra Brighton By, ja laeng're,
kom Peeresser, Viscountesser,
Hertuginder, Baronesser,
fulgte i en Svaerm tilhest
af fornemme Lediggjaeng're
rundt de glimrende Karether,
til den saa beromte Fest,
som de kaldte "_fete champetre_."

Ved en Gronsvaersplan, af Ege
fra de Saxers Tid beskygget,
var et Slags Theater bygget,
hvor paa Baenke Baenke stege.
Om hinanden der man finder
Bondepiger, Hertuginder,
som den muntre Ungdoms Lege

paa den gronne Plan besee,
Den beklappende, som vinder,
Dem, som tabe, de belee;
oge ubarmhjertigt Skammen,
leende af Hjertet sammen.

Snart der brydes, snart der skydes;
men, paa gammelengelsk Viis,
kun med Armbrost eller Bue;
snart et Veddelob der bydes
om en Sovereign til Priis,
snart tilmaals et Landsekast,
fort med Beduinens Hast.

Men af hele Dagens Skue
synes dog den høje Mast,
som er opreist midt paa Sletten,
mest at gjore Alle glade,
stojende jo meer det lider
imod Klattringen omsider.
Thi det spaender Alles Gjetten,
at paa Knappens lille Flade
ligger--dette veed Enhver--
højest Priis, som Ingen seer.
Kun naar gjennem Skovens Toppe
Solen kaster Straaler did,
viser sig et Blink deroppe,
eggende til Veddestrid.
At Forelskede indfinde
sig isaer i Maengdeviis,
er naturligt ganske vist,
hvor der i en Glaedestvist
kjaempes festligt for en Priis,
skjondt igrunden tre at vinde:
Hendes Bifald forst og fremst,
Haederen dernaest fornemst;
endelig til _Hende_ skjonne
Sager, som vil nok belonne
endnu noget bedre end
Praemien, den raske Svend.

Ikke blot at Veddelysten
sig til Egnens Ungdom strækker.
Alle Byer, alle Flekker
langsudover hele Kysten
byde op de bedste Kraeften;
men isaer de straebe efter,
En, et Byesbarn, at stille,
som er Karl at prove paa
noget meer end blot at ville
Praemien paa Masten naae.
Raskeste blandt sine Svende
maatte altsaa _Cowes_ sende;
og at her ei var at gjette,
at han _Francis Johnson_ hedte,
vidste Bornene paa Gaden.
Sikkert var det og at Staden
enig i sin Mening var,
at i hele Pigeraden

Francis' _Anna_ Prisen bar.

Anna havde faaet Plads
midt iblandt Noblessens Stads,
ved den ene Hertuginde
Side, som til denne Fest
kommen ifra Brighton findes;
altsaa Festens Dronning næst.

Bag dem Begge, næsten gjemt
bag om Damens store Fjedre,
som til Annas Side bolged,
havde jeg en Plads, forklemt
næsten midt imellem Folget,
saa jeg taenkte, lidt forstemt,
at jeg kunde valgt den bedre.

Francis af og til vi saae
under Egene at gaae
spekulerende alene,
hviftende fra Panden Sved
nu og da med friske Grene.
Thi han havde hele Dagen
sig i Legene udmaerket,
og det mod det Vaerste leed;
thi nu stod tilbage Vaerket,
som skal krone hele Sagen:
ubekjendte Praemies Tagen
ifra Masteknappen ned.

Mangen Ungersvends Anstrengen
vaekker Moro kun og Latter;
Mangen glider, Mangen dratter
fra den glatte Stang, som Bly.
Men nu kom min Son paa Engen,
maalte Masten som en Fiende,
hvormed an han agter binde,
maalte atter den paany,
som om han ei kunde nok
udstudere denne Stok.

Men medeet han gjor et Sprang..
--Otte Fod fra Jord han hang.
Der han sidder til han flyttet
Foden har og Armen knyttet,
Kraften maalt, som til den hele
Reise han maa viist fordele.
Forst da det var gjort med mere,
syntes han at avancere--
forst kun sagte, Spand for Spand..
"O den smukke unge Mand!
Lykkelig Hvo ham har fod!"
Damen livligen udbrod,
og til nogle Kavalerer
videre hun konverserer:
"Se, hvor slank og lovestaerk!
Se hvor smidig han som Slangen
frem sig ormer,
knugende sig fast til Stangen!

Og bemaerker hvilke Former!
Mine Herrer, _der_ er Normer
for et plastisk Kunstnervaerk,
for en Nutids Ganymedes,
medens Jorden gennemledes
i Neapel overalt
efter nogle skimmelgronne
Levninger af en Gestalt
af en Torso, halv og halt,
men som dog skal kaldes skjonne."

Anna smilte stolt og glad
ved de Ord, som hun forstod;
men ved Resten, rod som Blod,
hun med bojet Aasyn sad,
indtil Raabet: "Se Hurra!
Snart har _Frank fra Cowes_ seiret"--
bragte hende derifra
til med Fryd at see iveiret.

Men to Alen eller trende
--ikke fleer fra Stangens Ende--
sad en Stund han ganske kvar,
som om Han ei til det Sidste
rigtig torde sig fordriste,
som om Noget, Han kun vidste,
paa det Sted ivejen var
--for Exempel falske Kviste,
som igjennem Veden skar.

Men medeet den Hertuginde,
som begeistret har ham fulgt,
og som viser ufordulgt,
at hun onsker han skal vinde,
op ifra sit Saede staaer,
brusende af Flor og Fjedre,
raabende: "o, endnu bedre!
O hold ud! hold ud! vaer tapper!
Nok et Tag! _Encore! encore!_"

Og min Anna, Anna, rort
ved de Lovord, hun har hort,
om den Elskte-- _Anna_ klapper
jubilende i sine Haender.
Francis seer og horer det;
thi han Hovdet didhen vender,
ryster det, men ganske let,
som om Noget han vil sige,
nikker venligt til sin Pige,
griber til endnu et Greb..
endnu et--alt Stangen svajer,
saa jeg hoit af Skraek maa skrige..
endnu eet--igjen den vajer
som en Mast med slappet Reeb..
eet endnu...det sidste skeer..
Prisen i hans Haand jeg oiner
(just en Bryllups-Solvpokal)...
Jeg vil haardt til Francis tale,
raabe til ham og befale;

men i al den Jubelskrald,
som i vilden Sky nu haeves,
Rosten hoiner
jeg af al min Magt forgjaeves.
Da medeet--det sidste Tag
var alt gjort--et Knaek! et Brag!
Det er Masten!.. Jeg ei seer,
nemmer eller sandser meer
i de forste ti Sekunder..
Kun, idet min Sands gaaer under,
horer jeg i Folkets Skrigen
hoje vilde Raab fra Pigen,
Jammeren ifra min Son
og mit eget dybe Ston
i det samme som jeg falder
om blandt Damens Kavalerer.
Men mit Navn, mit Navn, mit eget,
"Johnny Johnson!" saadan skreget
som naar Glas mod Glas man skjaerer,
hastig mig tilbagekalder.
Op jeg springer--ved min Fod
segner blegnet Hertuginde..
Blegnet? Nei besvimet.. Kinden
farvet var med Sminkens Blod.
Dog, saa godt som hun var malt,
havde jeg igjenkjendt alt,
ved det forste Blik jeg kasted,
og af hendes Stemmes Tone,
Mary Ann, min egen Kone,
Mary Ann, min egen Viv.
Men jeg satte Alt tilside;
kun min Son tilhjaelp jeg hastet ...
Ak, tilhjaelp?--nei, for at vide,
om der skulde vaere Liv.

Ak, min staute, vakkre Son,
alle Sorgers rige Lon,
som en Alderdom mig loved
mere end min Ungdom skjon,
laa med sonderspaltet Hoved...

Af den skraekkelige Dag
ikke meer af mig erindres.
Thi, skjondt Doden burde ventes
af de allertyngste Slag,
hvortil Grunden hisset hentes,
dog, ved Slovheds aekle Plaster,
som sig over Vunden kaster,
ved en Sandsernes Bedoven,
ved en Taenkningens Beroven,
endnu laenge den forhindres.

Da jeg syntes jeg blev vakt
af et venligt Haandtryks Magt
--Laegens Sogen om det svage
Pulseslag, der kom tilbage--
fandt jeg hjemme mig tilsengs
ligeoverfor et Billed,
som, fortrukket, kridehvidt,

kun af Anna havde lidt,
skjondt det hende forestilled...
Anna, ak min stakkels Drengs
Efterladte da betød
denne Form saa bleg og stiv,
hvor kun Taarerne, der flod,
viste der var endnu Liv?
Da hun saae mig aabne Ojet,
at mit Hjerte, skabt af haerdet
Jern, sig atter vilde haeve
for isonderknust at leve,
sank hun ned i Bon, med bojet
Pande gjemt i Hovedgjaerdet.

Men hun taug om Ham, hun vidste
var mit Hjertes allersidste
Tanke, da isovn det faldt.
Laegen lod mig vide Alt.
Francis's Jordefaerd var feiret
glimrende, for Hertuginde
Regning, fast af hele Byen.
Men han skjonte ei af Skyen,
som saa dunkelrod paa Kindens
spidse Tinder strax sig leired,
at jeg leed ved hvad jeg horte,
at det kun mit Sind oprorte.
Nei, min Doktor han blev ved
at hoilove Hertuginde
aedle Kristenkjaerlighed,
som til gammel dodssyg Naeste,
havde _Ham_ til Laege sendt,
som i Landet var bekjendt
for den laerdeste og bedste.

Siden fik jeg og at vide,
at hver Dag ved Aftenstide
pleiede den hoje fromme
Dame til mit Leje komme,
hvor med Anna hun tilbragte
Aftnen knaelende i Bon;
og at Begge sig anklagte,
som om hver af dem alene,
ved hiin raedselsfulde Scene,
havde draebt min kjaere Son:
Hertuginde ved at hærde
til Dumdristighed hans Mod,
Anna ved den Frydgebaerde,
hun forledet sig tillod.

Men i Skumringen jeg atter
af en dosig Slummer vaekkes
ved at mine Haender daekkes
saa med Kys og saa med Taarer.
"Anna, er du der, min Datter?"
hvisker jeg; men intet Svar--
"Anna, kom dog til din Far!
Uden Grund din Sjel du saarer
med din morke Selvbeskyldning.
Damen, Hun, Uhyret har

draebt vor Elskling ved sin Hyldning.
Men, mit Barn, Jeg veed, Jeg veed
--o en raedsoem Hem'lighed!--
at saa grusomt ingensinde
Himlen straffet har en Kvinde."

"Sandt! o Johnny! Sandt, o sandt!
--hulkede bag mit Senggevandt
Mary Ann med brudte Rost--
For en Moder, som beskyldes
af sig selv for Sonnens Mord,
for en Viv, som brod sit Ord,
gives ei paa Jorden Trost;
ja jeg frygter, under Jord,
om med Steen end Graven fyldes,
kan ei Ro for hende ventes."

"Mary Ann!--afbrod jeg blidt--
Lad Gud Herren vaere Dommer
over hvad med Francis haendtes,
det du bittert har fortrudt!
Alt hvad du ved det har lidt--
o, det fast mig forekommer,
er en Straf i Herrens Planer,
for hvad Du, om sandt jeg ahner,
har mod mig, din Mand forbrudt.
Dog fortael! I Dette ei
naermest dommer Gud, men Jeg."

"Johnny!--jamred Hun--o skaan,
skaan mig, o, for Det alene,
som vil bringe mig dit rene
Hjertes Ringeagt og Haan!
Sporg ei! Hav Barmhertighed!
og tilgiv hvad ei Du veed!
Deel min Rigdom! Lad mig flytte
ind med den i denne Hytte!
--ikke som din Hustru meer;
dertil jeg uvaerdig er--
men som Annas Moder--Eller
lad os drage sammen heller
over til mit eget Slot,
Montbrillant i Normandi,
tvende Miil fra Kysten blot."

Jeg alvorlig afbrod: "Ti!
At jeg Dig tilgiver, Kvinde,
er det Hele Du kan vinde.
Mellem os maa alting vaere
--foeler Du det ei?--forbi.
Jeg har kun af hele Livet
Eet igjen; det er--min AEre.
Du?.. Nei, hvad jeg end faaer hore,
vaerre end min Fantasi
hvisker ind i Sjelens Ore,
Mary Ann! er du tilgivet."

Haanden, flux tilbaagetagen
ved Feiltagelsens Opdagen,

at det ikke var min Datter,
som jeg talte til saa mildt,
rakes Synderinden atter.
Og hun greb den naesten vildt,
slap den ikke forend Alt
under Graad og Krampelatter
var udost, bekjendt, fortalt.

Kun i Omrids, Gentleman,
kan jeg give det igjen,
som i Skilderier stedse,
hvori Djaevelskab er malt,
det kun sees som lette Kredse,
ind i Skyggen dunkelt flyttet,
kun til nogle Streger knyttet,
men som dog, beseet noje,
er en raedselfuld Gestalt.

Og ved hvad jeg horte stivned
af Forferdelse mit Oje,
Hjertet standsede som kvalt,
Haaret reistes som belivet,
som der siges det skal skee,
naar Gespenster man faaer see.
Det var Helved ei med hvide
fromme Spogelser opfyldt,--
nei, et luende forgyldt,
Helved fra sin Glimmerside,
Jordens Helvede, hvori
jeg den Aften blikked ned:
Helved, som det findes i
vore egne høje Staender,
og som Folket ikke kjender,
skjondt den allerbedste Ved,
hvoraf glimrende det braender,
hvoraf det sin Naering suger
og uhyre Tal forbruger,
er dets Borns Uskyldighed.

...Gentlemen fra Norge, hvor
i den friske Folkestamme
ingen svaelgende fordaervet
Adels-Snylteplante groer,
sugende hvad i sin Sved
Folkets, kun af Fromhed feige,
staerke Arme har erhvervet,
aedende som Kraeftens seige
snigende og sorte Flamme,
taerende som Raadenhed...
...Gentlemen ifra et Land,
fattigt, men saa lykkeligt,
at det har ei Adelsmand
--i Europa som et Digt,
som en Gyldenalders Rest--
ja, hvad kanskee der er bedst,
frit for Guldets Adel, fuld
af et vaerre Overmod:
Fodslens kraever, om saa lysted,
Denne kjober for sit Guld

Folkets Dottres Uskylds Blod,
Konen Manden ifra Brystet,
og til Alting Lovens Tysthed...
Gentlemen, det skal I hore
af min stakkels Hustrus Skriften,
skjondt det er en sand Forgiften
af et nordisk, skyldlost Ore.
Ja hvis Nogen ind vil see
i hiin lastefulde Verden,
med Uskyldigheds Forfaerden
er det kun, at det kan skee.
Mary Ann, ei mange Dage
efterat hun op var bragt,
skulde hjem fra Cherbourg tage,
da hun ved Mylord, der sporte
Rygtet efter paa sin Yacht,
blev af nogle guldbesnorte
franske Tjenere med Magt
i en lukt Kalesche stukket
og saa hurtigt fort, som Spandet
Saeletojet ud fik strukket,
til Paris, til selve Lorden,
til Paris--o Navn forbandet!
det vanhelligste paa Jorden!
Mens paa sidste Poststation
friske Heste forespaendtes,
forekom det som det haendtes
af den vimse Artighed,
som tilhorer _den_ Nation,
at den praegtigst galonerte
Skurk, som forte Reisen an,
sprang fra Kudskesaedet ned
og i Doren praesenterede
Mary et Glas Viin og Vand...

Virkningen var staerk: Hun sov
til hun alt var Lordens Rov.
Da hun vaagnet, alt vanaeret
havde hun en Time vaeret.
For til en Fortaellings Ende
Synderen var kommen om
Elskovs Raseri for hende;
at fra Orlogs hendes Mand,
som ei kunde eftersporges,
neppe meer til Cowes kom,
men at der i Engelland
for hans Far og Barnet sorges;
at i Glands og Lyst hun skulde
nyde Livet nu tilfulde...
netop da det Sidste hortas
som en Susen, Marys Pande
af en Febers hede Brande
indtil Raseri berortes.
Raseriet stred sig mat,
og opløstes i en Nat,
der i Uger hylled ind
Marys sonderknuste Sind.

Ak, endnu var Sjelen reen;

men da Livet kom igjen,
og hun laa med halvlukt Blik,
hvorforbi det Hele gik,
Hun en Hevn, en slangefiin,
under det betaenkt udrugte--
en, som hende selv vel slugte
og fordaerved Sind og Hu,
en, paa hvis Udviklingstrin,
et for et, den Engel faldt,
som Beboer var endnu
af den kraenkede Gestalt.
Men den Hevnplan, om den gled
efter alle hendes Traade,
maatte i Elendighed
styrte hastigen Hans Naade,
gjore ham liig et udsuget
gjennemsigtigt Mygskelet,
dinglende i et udbuget
vaeldigt Edderkoppenet.

Verdens Kjendere bemaerke
--hvad i tusinde Tilfaelde
for Undtagelse maa gjaelde--
at den forste stjaalne Nyden
kan en Flammes vilde Syden
hos Vellystningen forstaerke.
Man har ogsaa sig notert,
at til Sjel og Charakter,
og ei blot til Legem, er
Don-Juanen enervert.

Planen, som den hule Kvinde
havde klaekket som idromme,
var da, over ham at vinde
uindskraenket Herredomme,
og derefter langsomt spaende
Slaven ud paa Pinebaenken
for den voldelige Kraenken,
han forovede mod hende.
Derfor, skjondt hun overlegen
var i Charakterens Styrke,
hun beslutted dog sin egen
Aand med anspaendt Flid at dyrke.

Den Beslutning horte Lorden
jublende og henrykt paa.
"Nu er Alting i sin Orden;
nu vil hun til Ro sig slaae,"
taenkte han, og naeste Dag
finder bukkende langs begge
Forgemakkets laengste Vaegge
Professorer for hvert Fag.
Nogle Maaneder passerte,
Naetter, Dage hun studerte;
inden selv hun taenkte det,
var en Dame hun komplet.

Prisen hojere, hver Gang
Lorden naermed sig, hun hang;

og naar rasende han gik,
kunde med et enkelt Blik
Mary Ann om sine Fingre
Lorden i hans Rasen slingre.

Kort da gamle Lorden just
opgav sidste Aandepust,
over Sonnen, som man sagde,
for det Levnet i Paris,
som han hemmelig tilbragte,
Ingenting ivejen var;
men i Kirken _St. Sulpice_,
til et offentligt Beviis,
bleve de et AEgtepar.

Nu kom Planens anden Akt:
at faae Lorden odelagt,
gjore Resten af hans Dage
(og hos slig tilbunds Fortaeret
havde der alt laenge vaeret
liden Levekraft tilbage)
til en Kval, der kunde drive
Uslingen til sig at tage
i en Ruus maaskee aflive.
Og han var alt meer og meer
ganske hendes Slave vorden,
saa det lykkedes med Lorden.

Kun deri Forskjellen er,
at, af Laengslerne forbraendt,
--disse Laengsler af hvis Vaekken
Mary gjorde kun en Gjaekken,
som for ham blev aldrig endt--
havde han en Nat sig lukket
inde med en Kurv Burgunder;
og da Doren op blev brukket,
finder man ham steendod under
det med Flasker fyldte Bord,
hvor den sjette ud var drukket.
Saadan dode da Mylord.

For hun vel det kunde taenke
Mary var en fornem Enke.
Barnlos, engelsk, smuk og rug,
ung og i Paris at leve--
var jo Alting i Forening,
som kan En i Velten haeve,
gjore topmaalt lykkelig
efter hver Parisers Mening.
Lady Norris (Marys Navn)
virkelig kom snart i Mode.
Snart af _Ducs_, som vil i Havn,
snart af Grever og Markier,
der vil see igjen paafode
sine synkende Formuer,
svaermedes hun stedse om,
liig af sugelystne Bier,
magre Myg og sultne Fluere
honingfyldte Rosenblom.

Medens Hun, af Indfald blot,
der som Engelsk liktes godt,
syntes Engelske at sky,
hendes Omgangskreds isaer
--stedse større, stedse ny--
gammel fransk Noblesse var;
og ud af sin Frierhaer
Hun i sine Planer har,
Den at vaelge allerhelst,
som er adeligst og aeldst.

Gjort var Valget. Thi i slige
Fortrin kunde Ingen hamle
op imod den gode gamle
underlige Emigrant,
Hertugen af Montbrillant
--en Figur, der ikkun fandt
i det hele Frankerige
i hans eget Speil sin Lige:
klaedt, staffert, Frisuren reist
som for hundred Aar tilbage--
som om fra Regentens Dage
kommen var igjen en Geist.

Vel for Tiden uden Slot
var den gode gamle Duc
i sin gammeldags Paryk;
men ved Hjaelp af Marys Penge
og en Prokurator blot,
lykkedes det at fortraenge
Den, som under Robespjerre
havde kjøbt det af Nationen
og som uforstyrret siden
havde vaeret Godsets Herre.

Og for nu at saette Kronen
paa det Hele naesten inden
Mary ventede det i Tiden:
Maaned efter, at han var
i Triumf med Gemalinden
draget ind ad Slottets Port,
Hertugen i Pomp man bar
ud af den. Da var den sort,
og med doglek Maanskinsglands
funkled i det Sorte hans
(nu hans Enkes) store Vaaben--
la Duchesse de Montbrillant's.
Men da i Alleen Hoben
med den Smule var forsvunden,
hvortil Storheden og Naaden
endelig var reducirte,
torred hun, med Smil om Munden,
hastig Sporene af Graaden
(af den kunstig praeparerte)
bort fra Ojnene og Kinden;
og, henslaengt paa en Divan,
atter drommende en Plan
for sit Liv hun udstuderte.

Hertuginde slog sig ned
i en stille Enkefred.
I den stolte Glimmerkaabe
af det franske Navn indhyllet,
kunde sikkert Skjul hun haabe,
og imellem Engelskmaend
faerededes hun nu igjen,
som om under en fortryllet
Fortunati Hat hun gik,
hvorpaa Ingen Oje fik.

Trende Gange, ved sin franske
Kammertjener, havde hun
i en blod Erindringsstund
underhaanden ladet granske
efter mig og Francis, men
faaet gale Svar igjen.
Altid snovled den Franzos:
"Eders Naade, den Matros
ganske sporlost er forsvunden,
som en Steen, der gaaer til Bunden;
Drengen ude var og foer
siden han var naevestor;
Fremmede--Gud veed hvorfra--
alt forlaengst i Huset boede:
Moer og Datter, stille Kvinder;
artige--bevares ja!
saerligen for Britterinder;
men, naar Alt han skulde sige,
som han i sit Hjerte tro'ede,
var hans Mening: ei saa lige
de hinandens Ord forstode."

Mary horte, med den Glaede,
som ei smiler, men vil graede,
med en falsk og hyklet Tro
paa en Tilvaext i sin Ro,
denne haltende Fortaelling
--dobbelt dunkel, halv og skjæev,
da hun kunde ei betro
til den gamle Buxekjaelling
hvad der egentligen drev
den fornemste Adelsfrue
blandt Provindsens Hoi-Noblesse
til en saadan Interesse
for en Sjomand og hans Son.
Ja hun drev den selv saa vidt,
at hun endog spurgte tidt
om Detaljerne i Stuen;--
for Exempel om den var
endnu overstrogen gron,
om der hang et Fuglebuur,
om der stod et Stueuhr,
som et gammelt Inventar,
paa hvis blomsterkrandste Skive
tvende Gjoge vare malte,
som for hver en Time galte
ligesom de var ilive,
samt om han ei havde nogen

gammel Vugge seet i Krogen
og saa videre med meer,
hvoraf kun den Gamle leer.

Mary elsked den fornemme
Verden, hvori hun var bleven,
som en Fod og Baaren, hjemme;
men hun elsked den af Trang,
medens endnu hendes Hjerte
ved den simple Verden hang,
hvorfra hun var selvfordreven.
Hun sit Hertugindelev
elsked kun som Tidsfordriv,
som en Doven af den Smerte,
der paa hendes Indre aad,
som en Latterkuur mod Graad,
som en Ruus, der lod forglemme
stundom gamle Minders Stemme,
der med gnedne Glasses Lyd
gjennemskar den hele Fryd
...Stundom kun?--nei, Mary heller
sjelden saa lykkelig var;
thi hun i sit Hjerte bar
paa en skaansellos Fortaeller,
som i hver en ensom Stund
--ja selv midt i Assembleen
og i Kontrads-Karreer
det til hendes Raedsel haendtes--
aabned pludselig sin Mund
til Historien, som endtes:
"Ve! i al den Glands du har,
hvad Du _er_ og hvad Du _var_!"
Hvor forgjaeves
high-lifes Glaede gennemleves!
Hun i herligt Selskab naesten
al Europa gennemstrog,
traengte til Jerusalem
og Damask mod Osten frem,
gjorde, da hun tog derfra,
for at gennemfare Vesten,
Libanons Zenobia,
Lady Stanhope, et Besog.
Men naar hun, der var forresten
sprudlende af Vid og Spog,
pludselig i Vognen faldt
(som man kalder det) i Staver,
ingen anden Ting det var,
end den gamle Orm, som gnaver:
hiin Fortaeller, som just har
sin Historie fortalt.
Just paa en af disse Turer,
som udretted Alt, undtagen
Eet alene--Hovedsagen:
ei blot Ojet at adspredde,
med den Syge at helbrede,
som i Brystets Indre sturer...
paa en saadan Tur for Lyst
ifra Brighton og til Bath,
langs Kanalens skjonne Kyst,

faaer hun paa det Rygte fat,
at en Folkefest beredes,
og da Damen ikkun jog
efter dygtig at adspredes,
taenkte hun: jeg kan jo dog
see derpaa, imens der bedes.

At idag jeg hende moder
paa det Sted, hvor altid Saaret,
som om ganske nylig skaaret,
i os Alle friskest bloder,
enten er et af de hvasse
sorte Traef, der altid passe
med sin Spids i gammelt Saar,
saa det altid aabent staaer,
eller har til Hensigt, Penge
paa min Fattigdom at traenge,
derfor ud at spionere
hvor nu Jeg og Anna ere.

Thi da nu min fordums Kone
havde for mig skriftet Alt,
var tilgivet og betalt
--ja betalt til sidste Krone,
som jeg havde i mit Eje,
Doktor, Jordefaerd og Pleje,
udbetalt til sidste Hvid,--
skjondt det bed som Slangebid,
at den rige Moder torde
ei sit Barn, sit eget, jorde:
da nu Dette vel var endt,
Anna til en Fraenke sendt,
forat nyde Kvindepleje,
flytted jeg, med alt mit Eje
--Baaden og mit Lodspatent--
ifra Cowe's til Hastings, hvor
Havets store morke Ager,
hvorpaa Brod for Lodsens groer,
naermere mod Land sig drager.

Men Fortjenesten blev mager:
uden Hjaelp, i Baaden ene,
var der intet at fortjene.
Sygdom dertil haardt sig slog--
kort hver Dag min Nod tiltog,
saa alvorlig taenktes paa,
ud en Dag tilsjos at gaa,
men ei komme meer tilbage
uden trukken i en Hage.
Medens i saa morke Tanker
jeg udover Sjoen saae,
hvor de andre Lodser laae
og Enhver sin Skude sanker:
sagte det paa Dorens banker,
og en Sjogut, net som drejet,
bukked halvt og halvt han nejed,
saa jeg ahned Uraad alt
for han mig om Halsen faldt.
Da faldt ogsaa Sjomandshatten,

og med naesten Raedsel Haaret
--langt og glimmersort som Natten--
saae jeg ganske taet afskaaret.

"Fa'r! min Eneste!--Hun bad--
Ingen Os maa skille ad.
Derfor maa Du ei forskyde
hvad din Datter har at byde:
det at vaere dig en Son!
Du kan ikke leve ene.
Francis laerte mig at ro;
derfor sammen godt vi To
kan vort Brod tilsjos fortjene.
Hvert et Skib, vi see, Du jager;
Du alene gaaer ombord.
Baaden hjem igjen jeg tager--
Kjaere Far, det er et Ord!"

For slig Vind fra bedre Egne,
mild som Blomsterdufte, sendt,
af mit Skib paa Timen drev.
Som hun vilde foretegne,
som Hun sagde, saa det blev;
og for Ugens Rest var endt,
gik det vel saa godt for Os,
som for nogen Hastings-Lods.
Deraf, Gentlemen, forklares,
hvi en gammel Ulk som Jeg,
da der af fra Briggen bares,
hemmed mine Taarer ei.
Tausheden, den timelange,
indtil Baaden var forsvunden,
Bonner var, jeg tusind Gange
mumled uden Hjaelp af Munden,
indtil det sig taenke lod,
at, ved Hjaelp af Tid og Flod,
Anna havde Havnen funden."

IX Agterspeilet

Anna havde fundet Havn
i Gud Faders egen Favn.

Efter nogle Dogns Forlob,
vi Southamptons Havn forlode:
London bod os bedre Kjob;
og Kanalen op vi stode.
Da, idet vi drev med Tiden,
Kysten naer, for slappe Seil,
forer Strommen hen til Siden
Braedtet af et Lodsbaadsspeil,
hvor i Hvidt paa Sort vi see:
"_Hastings, Pilot, Numero three_."

* * * * *

--O Tilfaelde underligt,
som maa mere synes hjemme
i et Fee- og Alfe-Digt,
end i vore haarde Dage,
da med tor prosaisk Stemme
Alt fortaelles som det skeer,
 strengt og strikte
som det monne sig tildrage,
med Forbud imod at digte;
og hvor Mennesket, skjondt Aand,
ikkun troer hvad Ojet seer
og hvorpaa det fat kan tage
med den tunge plumpe Haand.
...O Tilfaelde, sandt og skjont!
Da jeg, rystet dybt, mig laener
over Raelingen, paa Speilet
tvende Sommerfugle seiled,
tvende deilige Falaener
trygge der forelskte leged,
som om Braedtet var et gront
Eiland, op af Havet steget.
En var hvid, meer hvid end bleget
Snekkeskal derindpaa Stranden,
blaa, meer dunkelblaa den Anden
end Skjaersommerdags Azur
i den tropiske Natur.

Eller mon i Aandens Magt
fri Gestalten ned er lagt?
 Da kanhaende,
af en sod uskyldig Smag,
som vi Mennesker selv kjende,
Francis' og hans Annas Sjele
samme Lyst har maattet dele
til, en vakker Sommerdag,
atter Jorden at besoge,
og som to Falaener spoge.
Ja kanhaende da--Gud veed--
at de Elskende, der blevne
ere fra hinanden revne
for Forening har havt Sted,
kunne, Sodheden at smage
af en jordisk Kjaerlighed,
vende for en Tid tilbage
snart i Form af Nattergaler
omme Sisgener og Svaler,
snart som Sommerfugle skjonne,
for at leve saa en Sommer
ganske for sig selv alene
i det friske Livsensgronne
under Skovens dunkle Grene,
indtil Efteraaret kommer.
Da, en Kvel, af Stjerner klar,
naar de blinke som man kunde
tydelig fra deres Munde
hore baade Raab og Svar,
svinger sig det sode Par
opad opad til det glade
Hjem, de nu ei meer forlade,

da vor Jord ei Mere har.
...Tomme Dromme! Thi tilvisse,
Francis ei og Anna vilde
eet Minut af Tiden spille
med at flagre om som Disse.
Nei, til gode gamle John
vilde Begge sammen haste,
frygtende, den staerke Aand
sin Natur, den klippefaste,
har for denne Gang fornegtet
og ei maegtet
sidste sorte Traef at tvinge,
saa hans Sands har maattet springe,
Glasset liig, man tvinge vil
over Stemmens Omfang til
endnu hojere at klinge.

X

London. Bedlam

"Har Du nok af _London_ seet?"
blev jeg spurgt ved et Glas Ale
af min brave Skibskaptain
just som vi paa Drurylane
havde naer af Stykket leet
begge To os reent ihjel.

"Nok af Folkets Storhed? Ja--
Ja og nei, som man det tager--
meer end Nok dog af dens stygge
over London faldne Skygge:
Menneskers Elendighed,
bundlos, dybere mod Helved,
end som Folkets Storhed rager
op i Hoiden imod Hvaelvet.
Men, Kaptain, for vi herfra
til vort kjaere Norge drage,
maa i Ojesyn vi tage
Bedlam, det til nu forsomte,--
Bedlam, et maerkvaerdigt Sted,
maa tilsidst vi tage med."

"Bedlam?"

"Netop, det beromte.
Verdens største Daarekiste."

"Ah, jaaa! Jeg ei det vidste,
i den Tanke, at om Rangen
selve London og Paris
holdt i Kamp hinanden Stangen,
hvert dog galt paa egen Viis.
Men lad gaa! Imorgen da
forst til Bedlam! Saa en Flaske,
ud det triste Syn at vaske!
Saa ombord! og saa herfra!"

* * * * *

----"Luk, Bevogter! Himlens Gud.
Hvad jeg saae i denne Celle!
Blev jeg hundred Aar ilive,
ingen nye Raedsler drive,
kunde det af Mindet ud.
Men lad Portneren fortælle
dig, Kaptain, om denne Gale.
Du kanhaende af hans Tale
kjender gysende igjen
en agtvaerdig engelsk Ven."

"Ja--Bevogteren begyndte,
halvt at snovle, halvt at grynte,
med en Overlaeges Mine
og et tvivlsomt Blik paa Os--
Johnny Johnson, ikkun Lods,
Nummer... lad mig ikke lyve...
Nummer Tusind syv og tyve,
gal ved Tab af alle Sine
eller af--hvad Nogle kalder
lidt fantastisk--Hjertesaar.
Mandens Galskab just bestaaer
deri, at han vil fortælle
Hvem som kommer til hans Celle,
om en Ting, han siger falder
paa hans Hoved, hvor han gaaer,
og som "_sorte Traef_" han kalder.
Dog han siger undertiden,
at de ramme ind fra Siden,
saa hans Hjerte, om man blot
undte ham saa meget Godt,
ud af Brystet det at skjaere,
af de mange faldne Skud
som et Kogger maa see ud,
fyldt med Pile, alle smykte
med en Krands af sorte Fjaere,
ud af Djaevlevinger rykte."

Vogteren i Bedlam standste
i sin bedste Passiar,
som om Ting han eftersandste.
Men den sande Aarsag var,
at han med sit Ugleoje,
der i Morket kunde see,
som igjennem tynde Flor,
havde seet en Dame boje
om i samme Korridor--
En af hvem en fuld Guinee
hoist sandsynlig var at vente.
Men han vilde see sig for;
bad os midlertid at vente.
Ikke for han Ryggen vender,
for, dybt rystede, vi trykte
graedende hinandens Haender,
og imens afsted han render,
jeg Kaptainen med mig rykte
bag den Pille,
der var Cellens ene Skille.

Under Vogterens Fortaellen
Damen Hul for Hul beseer,
sparende ei paa Guineer;
og hun kommer saa til Cellen,
hvor Johnny Johnson er.
Portnere og Slige stedse
gravitetisk selvtilfredse
meget hellere berette
"iagttagne Faenomener,"
"saere _casus_" og "Symptomer,"
end de Papegojesvar,
hvortil kun de Ordre har;
og hvad _Selv_ Hans Viisdom mener
noksaa modigt de fremsaette
som Sentenser og som Gnomer,
uomstodte Axiomer.
Derfor Damen holden var
i geskjaeftig Passiar
om den Gales Fixideer
samt hvad derved var at gjore
--"Notabene rationelt"--
uden at hun Navn fik hore
eller af den hele Rore
noget S sammensat og Heelt.

Dog hun til en Kavaleer,
af hvis Arm hun sig betjener,
hvisker: "hoist interessante
ere disse inkonstante
Aandens Sygdoms-Faenomener.
Men luk op, Monsjeur! Jeg tor
see ham rolig ind i Ojet;
og hvis godt han er fortojet
eller stille, aabn hans Dor!"

"Strax, Mylady! strax paa Timen!"
...Laasen klirrer og med Bragen
Egedoren aabner sig...
Damen med et raedsomt Skrig
styrter om som lynildslagen
i en dyb og lang Besvimen,
selve Doden ganske liig.

"Seer I Traeffet? skreg den Gale.
Seer I nu, det hjælper ikke
sig i Jorden at forstikke,
hjalper ikke at forskandse
sig mod Skromt fra svundne Dage
i Palladsers Marmorsale,
eller Verden rundt at jage,
for ei meer sig selv at sandse!"
Og ved pludselig at boje
sig som Tigeren til Sprang,
med en Flammen i sit Oje,
der tilside Alle tvang,
fat paa Damen greb den Gale
skrigende, idet han plukte
Fjer for Fjer af hendes Hat:

"Af med denne Paafuglhale!"
Perlebaandet op han lukte,
stro'de rundt omkring dets Skat;
rullende til alle Kanter
Gyldenringe, Diamanter,
plyndrede af Damens Fingre,
imod Kvadergulvet klingre.
Langsomt Ojet op hun slog;
men som den Forryktes Fange
syntes hun meer glad end bange,
saa hun ei sig fra ham drog;
meget mere hun tilbage
vinked' Folget sig at drage.

"_Mary Ann! --blev _Johnny_ ved--
Naadigste Fru Hertuginde!
siig mig i Oprigtighed,
om du kunde--siig mig, Kvinde!--
al din Herlighed forsage
og tilbringe dine Dage
her, just _her_, just _her_ paa dette
graesselige Sted med mig?"

"Johnny! o!--brod _Mary_ ud,
kyssende hans magre Haender--
o, saasandt en Dommens Gud
gaaen er med mig irette,
at jeg _her_ og hvorsomhelst,
Johnny, leve maa med dig,
vil jeg som et Tegn betragte,
at Han sig til Naade vender,
at min arme Sjel er frelst.
Ingen Magt skal heller maegte
mig fra dette Huus at rive.
Der mit Liv jeg vil forblive,
hvor jeg har den Trost i Eje,
daglig Dig at kunne pleje."

Johnny blev medeet saa stille,
at den sidste Perle, fort
af et Lufftraek, grant blev hort
Korridoren langs at trille.
Og da op han saae tilsidst
vare Oinene saa milde.
Slukt i Taarer var den vilde
urolde Vanvidsgnist,
saa at til en Kavaleer
hviskede betaenkt vor vise
Gale-Vaegter-Medikus:
"Endt er nu, saavidt jeg seer
af hans hele _habitus_,
Patientens Hovedkrise."

"_Mary Ann_, nu er du provet;
--sagde _Johnny_ mildt betonet--
provet er du og tilgivet
...meer end det: du har udsonet!
Thi din Kjaerlighed har Livet,
skjondt forspildt, forodt, bedovet,

ikke fra dit Hjerte rovet.
Derfor kom! En Krog, en stille,
vi paa Jorden soge ville,
hvor den Verden, som sig traenger
ved sit Guld med al sin Last
mellem Dyden og dens Lykke
ikke skal forstyrre laenger
tvende Hjerter, som sig trykke
atter til hinanden fast--
En hvor vi forsonte kunde
leve vore Aftenstunde,
indtil Budet fra vor Dommer,
Doden, til os begge kommer,
for os, med sit tause Sprog,
(Fingren paa vort Ojenlaag)
venligt sammen at indbyde
til det yndige Paulun,
hvor som Engle De nu nyde
Saligheden _Han_ og _Hun_,
som vi mindes men ei naevne,
at ei Sorgen, ene ved
Navnets Tone, sig skal hevne
paa vor neppe vundne Fred."

"Ak, hvor findes saadant Sted?
Neppe, neppe!" _Mary_ klagte:
"Et for din tilbagebragte
Ro og min Taknemlighed?"

..."Jo, i Norge tusind Steder
byde hvad I onske Eder"
--sagde min Kaptain, traadt frem--
"Derfor, Johnny, folg mig hjem!
Der er tusind stille Dale
hvorom Ingen har hort Tale,
og som kun en enlig Trost
har for tause Skove rost--
Dale, hvis vidunderhoje
almagtslige Majestaet
ganske vist af fremmed Oje
ei endnu er bleven seet.
Men, endskjondt, saa vist som Bryst
Hjerte har og Ansigt Oie,
hver en Dal sin Indsjo har,
himmelblaa og stjerneklar,
fjernt omkrandst af Aaser hoje,
naerved af en Blomsterkyst,
og endskjondt en fyrig Elv
overalt ved Siden følger,
med en Lyd af friske Bolger,
friskere end Havets selv:
kan jeg, Johnny, nok mig taenke,
at den gamle Sjomands Laengsel
efter Havet vilde hale,
som med en usynlig Laenke,
snart dig bort, som fra et Faengsel,
ifra Landets indre Dale.
Derfor, Johnny, maa du vide,
Havet har i Uroldstide

Landets Alpebelte spraengt
og er til dets Indre traengt,
strommende i dybe lange
Fjorde, som sig indad slange,
gjennem hine brudte Svaelg.
Der en yndig Plads dig vaelg
enten paa en skovkrandst Tange
i en venlig liden Bugt
i en Dal af Alper lukt,
eller paa en gronklaedt Bred
skraanende mod Fjorden ned!"

* * * * *

For et Jevndogn alt vi vare
naesten helt af Themsens klare;
og da vore Passagerer
(_Johnny Johnson, Mary Ann_)
kom paa Daekket, Engelland
under Havets Bryn sig skjaerer
som en bleg
neppe synlig Taagestreg.

Og nu bar det for hver Klud
lige ret nordostenud!
Ostnordost og retsaa nord,
til i fjerde Morgens Gry
Manden ned fra Mersets skriger:
"Ret i Nord en snehvid Sky,
der i Hoiden stedse stiger,
liig en buet Solvergjord
over Horizonten spaendt!"

..."Hurra! det er gamle Norges
snebedaeckte Klippeborges
morgensolbelyste Tinder,
som os minder,
at Seiladsen snart er endt."

XI Hardanger

Gives Sted paa Jorden, hvor
gammel Kummer, ved at stemmes
i Naturens blide Toner,
kan bedoves og forglemmes,--
hvor sig Had med Had forsoner,--
hvor usalig Lyst til Synder
daempes, Lidenskabens taemmes,
Loven liig i Barnets Snor,
kun ved Syn af Egnens Ynder,
Tanken om en Guds Naervaer
i Naturens Majestaet,
i hans Almagts Hoihed klaedt,
og ved Folelsen af Freden,
der er over Egnen gleden
som et paradisisk Skjaer,

som en Glories Straaleaere
hvormed Hoj og Tinde pranger:
--da forvist det Sted maa vaere
i det deilige _Hardanger_.

Gives Sted paa Jorden, hvor
gudlos Last, som kommer did
flygtig, ved et vildt Tilfaelde,
bliver from medeet og troer...
Sted, hvor en fortvivlet Anger
foler klart sin Skabers Vaelde,
men ei Giften af sit Bid
mere Hjerttet at fortaere:
--o da maa vel Stedet vaere
i det deilige _Hardanger_.

Gives der paa Jorden Sted,
hvor, om tvende Fiender modes,
uvilkaarligen de nodes
til at standse sine Fjed
og udraekke Haanden begge,
venlig Arm i Arm at laegge,
slagne af den sode Fred
i Naturens Herlighed...
hvor Forfaengelighedsflammen
synker i sin Aske sammen,
og Erobrer, hvis han kom,
om med Blusel vilde vende,
retsom bange forat skjaende
hellig viet Tempeldom...
hvor Naturen taler Trost:
Fjeldet som den issehvide
bornekjaere Oldefader,
der sin gamle Favn oplader,
Dalen med en Moders blide
uforglemmelige Rost,
Elven som en trofast Sanger,
der vil Hjerttet atter laere
gamle Toner, svunden Lyst:
--o da maa vel Stedet vaere
i det deilige _Hardanger_.

Ak, om saa livsaligt Sted
findes paa vort Jorderige,
hvor i blaanende Geled
Alper frem af Dalen stige,--
hvor ved den krystalne Brae
blomstrer snehvidt Abildtrae,
medens i en Snefonns Spoer
vilde Rose lystigt groer,--
hvor en Kilde forst sin Sang
kun mundharpespaed begynder
murlende blandt Mos og Stene;
men saa under Orregrene
fra sin Afdal ud sig skynder,
dreven af ungdomlig Trang
til med Hoveddalens Ynder
i sin Glands sig at forene;
og, liig David Harpeslager,

fra en Hyrde bleven til
Dalens Konning ved sit Spil,
stolt og mægtig gjennemdrager,
under tordnende Befalen,
alt sit skjonne Rige, Dalen...
ja, hvor findes saadant Sted:
Majestaet og Yndighed
i en inderlig Forening,
hvor ifra den hvide Fonn
brede sig i vid Forgrening
Fagerliers gronne Baand,--
hvor de blide Bakkehaeld,
som forbinde Fjord og Fjeld,
glide ud i lovbekrandste
gronne Odders Fryndserad,
der sig speile som i Bad,
hvor de synes halvveis standste,
saa de ei forentes med
Fjordens anden skjonne Bred,
og hvorfra et Hyttehjem
titter mellem Birke frem,
fra hvis Tag, med mild Betoning
over Alt, en Rog fremblaaner,
og det hele Synet laaner
af et Offer og Forsoning--
o hvor findes saadant Sted,
disse lovbekrandste Tanger
med den fromme Hyttes Fred,
uden i din Herlighed,
underdeilige _Hardanger_?

XII Besoget

Der paa en af disse Tanger
i det deilige Hardanger,
hvor en Runebauta graa
ragte frem deryderstpaa,
liig en Viking, i sin stive
Panderskjorte end ilive,
men af Roser fangetagen
i en Kappe af Skarlagen...
der endnu lidt laenger oppe
paa den lovbekrandste Tange,
i en Hytte under lange
side Haengebirketoppe,
hvor den vilde Humle spandt
sit Tapet om alle Vaegge
og saa legende forsvandt
i et Vildnis af Moreller,
jeg endnu i Sommer begge
vore gamle Reisefaeller
rolige, tilfredse fandt.
Det var Sondagmorgen. Hytten
aaben stod, som om til Lytten
efter forste Klokkelyd
fra den lille vakkre hvide

Kirke paa den anden Side
ligeoverfor i Syd.
Solen alt den blomstbesaaede
Taerskel med sin Straale naaede,
vaekkende med frisk og gylden
Glittren mellem Rankefylden,
hvormed Karme og Gesimser
vare yndigt krandsomvundne,
alskens Sommerfuglevimser,
som for Natten i de brede
Humbleblades sammenspundne
Klaser havde fundet Rede.

Men det var vel ei Indbildning,
men en Ojets Tryllehildning
(thi jeg svaerge kan derpaa)
at imellem dem en blaa
og en perlevid jeg saae
flaggre indad Doren dristig,
som af Solens Skin forledte,
som om, spredt paa Gulvet, dette
vilde begge fange listig.
Og ved efter dem at skue
i den landlig nette Stue,
Mary Ann faldt Ojet paa.
Der hvor endnu Skyggen laae
sad hun bojet ved sit Bord
laesende i Herrens Ord.

"Johnny kommer strax"--hun sagde
med et Haandtryk, varmt og lindt,
dog af Styrke og gesvindt,
som et fyrigt Hjertes Slag--
Han er blot ved Stranden nede,
Faeringsbaaden at berede
til vor Kirkefart idag."

Knap hun havde udtalt for
gjennem Hyttens aabne Dor
Kirkens klare Klokker hortest
over Fjorden af og til,
som et pauseafdeelt Spil,
som en AEolsharpes Klang,
eftersom af Vindens Gang
over Fjorden Lyden fortes.

Johnny kom.. Hvor sund og karsk!
Kun i Aasyn mindre barsk.
Trykkede min Haand trohjertet,
saa dens Fingerender smerted,
mumled ud en Strom Velsignen
paa sin Engelsk om Hardanger,
hvoraf op jeg kun en Lignen
med en Himlens Forgaard fanger
og et Sporgsmaal, om jeg troer
Kashemir, det Landskab, hvor
endnu der skal findes lette,
i et Vildnis skjulte, Spor
efter Paradisets Flor,

vel er skjønnere end dette.
Hvished saa til Mary Ann:
"Skynd dig, Kjaere, hvad du kan!
Baaden ligger alt paa Vandet.
For vi række Kirkelandet
kunde det alt sammen ringe."
Derpaa vendt til mig: "Min Ven,
folg os eller bliv igjen.
Men for _Os_ -- _Vi_ maae afsted.
Thi fra Herrens Huus histover,
hvorfra Kaldelsen nys lod,
altid vi tilbagebringe
til vor syge Sorg, der sover
i Naturens milde Skjod,
himmelsk og balsamisk Fred."

O, hvor fryded den Tilstaaen
meer end hans Irettegaaen!
O, hvor inderligt et Amen
til hans sidste Ord jeg bad!
Og da just det ringte sammen,
klang det som om Engle drog
gjennem Luften under Kvad;
og deraf jeg Varsel tog,
at den Gudstro, som de Tvende
i de syge Hjerter bar,
vil Naturens Kuur fuldende,
saa taknemlig de erkjende
det for Livets bedste Mening,
at ei Sorg paa Jorden findes
saa fortaerende og svar,
som af Gudstro, i Forening
med Natur, ei overvindes.

End of the Project Gutenberg EBook of Den engelske Lods, by Henrik Wergeland

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK DEN ENGELSKE LODS ***

***** This file should be named 12844.txt or 12844.zip *****

This and all associated files of various formats will be found in:

<http://www.gutenberg.net/1/2/8/4/12844/>

Produced by Riikka Talonpoika, Jim Wiborg and PG Distributed Proofreaders

Updated editions will replace the previous one--the old editions
will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no
one owns a United States copyright in these works, so the Foundation
(and you!) can copy and distribute it in the United States without
permission and without paying copyright royalties. Special rules,
set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to
copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to
protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project
Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you

charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. They may be modified and printed and given away--you may do practically ANYTHING with public domain eBooks. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg-tm License (available with this file or online at <http://gutenberg.net/license>).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation" or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of

this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.net

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any

word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.net), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm

collection. Despite these efforts, Project Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH F3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS' WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need, is critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at <http://www.pglaf.org>.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at <http://pglaf.org/fundraising>. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S. Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at <http://pglaf.org>

For additional contact information:

Dr. Gregory B. Newby
Chief Executive and Director
gbnewby@pglaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United

States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit <http://pglaf.org>

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: <http://pglaf.org/donate>

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

<http://www.gutenberg.net>

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.